Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2005. X. évfolyam, 4. szám. Június

Hogy ne legyen ráncos a lélek
A papszentelés elé (2. o.)

Életünk szentmiséje
X. Munkácsi Ifjúsági Találkozó (3-4. o.)

Szívvel-lélekkel énekelni
Egyházzenei Találkozó Munkácson (6-7. o.)

„Ilyenek legyetek!"
Katolikus cigányok találkozója Schönbornban (8. o.)

Elballagtak diákjaink
Ballagás a katolikus líceumban (9. o.)

Újraindul az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam!
(12. o.)

Felvétel a munkácsi Szent István Líceumba és az ungvári Szent Gellért főiskolai kollégiumba
(12. o.)

Végső szava az engedelmesség volt
Emlékezés Mindszenty József bíborosra (14. o.)

Ki az, aki a halálomat akarja?
Kinga nővér gondolatai (15. o.)

Ha nem tudunk haragudni
A harag kezelésének pozitív modellje (18-19. o.)

A X. Munkácsi Ifjúsági Találkozó

Ballagás a Szent István líceumban

A TARTALOMBÓL:

A papszentelés elé .....2. o.
Munkácsi Ifjúsági Találkozó 3-4. o.
Imaoldal .....5. o.
Egyházzenei találkozó és jótékonysági koncert .....6-7. o.
Katolikus cigánytalálkozó ..8. o.
Ballagás a Munkácsi Szt. István Líceumban .....9. o.
Pótfelvételi felhívás .....10. o.
Egy kereszt története .....11. o.
Hírek, felhívások .....12-13. o.
Szabadtéri keresztút .....11. o.
Hírek, felhívások .....12-13. o.
Emlékezés Mindszenty József bíborosra .....14. o.
Kinga nővér gondolatai ..15. o.
Júniusi és júliusi szentek ..16. o.
Életige, június .....17. o.
A harag kezelésének pozitív modellje .....18-19. o.
A mesteri Verrocchio ..20-21. o.
Mese .....22. o.
Rejtvények .....23. o.
Humor .....24. o.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 5.
Tel./fax: 8231-31921
E-mail: sajto@mrke.mk.uz.ua

Engedélyszám:
3T 199

Készült:
Roman Povch nyomdájában, Ungváron

A papszentelés elé

Június a diakónus- és papszentelések hónapja. Ilyenkor általában újragondoljuk hivatásunkat, felidézzük a szentelés, az újmise élményeit, azokat a felemelő pillanatokat, amikor a szentelő imádság és a Püspök Atya kézföltétele által „pappá lettünk." Amikor legmélyebb hódolatunkat kifejezve a földön feküdtünk, és fölöttünk a Mindenszentek litániáját énekelték, úgy éreztük, hogy itt és most az ég és a föld összeér, a küzdő (zarándok) Egyház és a megdicsőült Egyház (a szentek) közbenjáró imádsága által.

2000 év óta mindig vannak férfiak, akik meghallják az isteni Mester hívó szavát: „Gyertek, én emberek halászává teszlek benneteket!" (Mt 4,19). Simon és András, Jakab és János félretesznek mindent, otthagyják apjukat és szerszámaikat, és követik Jézust. Kik is voltak ezek a kevés szavú, egymást fél szavakból is megértő halászok, és hogyan váltak emberhalásszá?

A halászt életének körülményei szinte „kényszerítik" arra, hogy rendezett kapcsolatban legyen az Istennel, hiszen viharok közt, nehéz körülmények között éli le életét. Egy régi mondás szerint: „Ha nem tudsz imádkozni, menj ki egy rozzant csónakban a háborgó tengerre, akkor biztosan megtanulsz!" Éppen ezért a halásznak bátornak és merésznek kell lennie, aki mer kockáztatni is. Fontos jellemvonása kell, hogy legyen a türelem és a kitartás is, hiszen hányszor előfordul, hogy a halász nem jár sikerrel, de mindig van ereje újra kezdeni. Végül, de nem utolsósorban a halásznak bölcs embernek kell lennie, hivatásának, munkájának minden „fogását" jól meg kell tanulnia, ha meg akar élni. Nem volt könnyű halásznak lenni Jézus korában.

Jézus ezeknek az embereknek mondja: „Emberhalászokká teszlek benneteket!" Az emberhalásznak is rendelkeznie kell azokkal a tulajdonságokkal, amik a halászban megvannak. Első helyen kell, hogy legyen életünkben az Istennel való rendezett, bensőséges kapcsolat az imádságban, elmélkedésben, szentségimádásban, a szentmise bemutatásában, a bűnbánat szentségének vételében, hiszen ezek a legfőbb erőforrásaink! Jézus hányszor hív bennünket: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek. Mert az én igám édes és az én terhem könnyű." (Mt 11,28-30). Bátornak és merésznek is kell lennünk. „A fiatalság nem az Élet egyik szakasza, hanem a lélek állapota: a merészség uralma a félelem felett, a kaland iránti vágy ereje a kényelemszeretet felett. Senki sem lesz öreg az átélt évek számától. Az évek ráncossá teszik a bőrt, de a lelkesedés hiánya ráncokat szánt a lélekben. Félelem, kételkedés, az önbizalom hiánya – ezek azok a hosszú évek, melyek hajlottá teszik a termetünket. Olyan fiatal vagy, mint a hited és olyan öreg vagy, mint a kétségbeesésed. Ameddig szíved befogadja a Szépség, az Öröm, a Bátorság, a Nagyvonalúság követeit, és tudomást veszel az emberekről, a Végtelenről; addig fiatal vagy. Ha azonban szívedre rakódik a kételkedés hava és a cinizmus jege, akkor megöregedtél..." A mai felpörgetett világban sajnos „hiánycikk" a türelem, a meghallgatás, a másikra való odafigyelés ideje. Ez is fontos szerepet kell, hogy betöltsön az emberhalász életében, hiszen ha embereket akarunk halászni, akkor a szívünket kell a horogra tűzni. Végül a tanulékonyság, az újra való nyitottság is fontos szerepet kap az életünkben – „Jó pap holtig tanul."

Ahogyan a kiválasztottak sem egyik pillanatról a másikra váltak halászokból emberhalászokká, úgy akik ma válaszolnak a Mester hívó szavára, azoknak is sokat kell tanulniuk. Fiataljaink a szentelés előtti utolsó vizsgákra készülnek ezekben a napokban, amit lehetett és ami tőlük telt, azt megtanulták. Szentelésük után elfoglalják a Püspök Atya által számukra kijelölt állomáshelyet, hogy megkezdjék az emberhalász felelősségteljes munkáját és életre váltsák azt, amit évek alatt tanultak. Kísérje őket és minden papot imádságunk!

Lengyel Donát OFM

Életünk szentmiséje

X. Munkácsi Ifjúsági Találkozó

A szentségimádásról (1. rész)

„Életünk szentmiséje" – ez volt a mottója az idei Munkácsi Ifjúsági Találkozónak, melyet Varga László kaposvári plébános atya tartott a székesegyházban. Majnek Antal püspök atya köszöntése után a meghívott előadó belekezdett első előadásába, melynek témája a szentségimádás volt.

László atya személyes élményével kezdte a beszédet; elmesélte, papi életének elején hogyan tért meg és gyógyult meg testileg-lelkileg éppen egy szentségimádásban, amikor még nem értette és nem kereste azt, és utána hogyan jutott el a szentségimádásig a következő években. Most már egész napos szentségimádás van plébániatemplomában, amiben a hívek is részt vesznek. „Kaposvári templomunk egész nap nyitva van, ki van téve az Oltáriszentség, és úgy tűnik, sok embert vonz Jézus jelenléte; sokan vannak, akik boldogan megosztják idejüket, jelenlétüket az Úr Jézus Krisztussal."

„Nem szerettem szentségimádást végezni. Azt gondoltam, minek ennyit jámborkodni, amikor annyi mindent lehetne közben csinálni." – vallja. Gyógyulását követően végre tudta szeretni önmagát, és el tudta fogadni azt is, hogy Isten feltétel nélkül, ingyen szereti őt úgy, ahogy van. „Évekig annyi ajándékot, karizmát, élményt éltem át a Szentlélekben, mint azelőtt soha. Egyre szomjasabb lettem, egyre nagyobb vágy támadt bennem az Ajándékozó után. Szerettem volna találkozni Istennel. Ez a vágy folyton erősödött bennem, és egyre nyugtalanabbá tett."

Amikor – még a nyolcvanas években – először kapott útlevelet, Franciaországban keresett fel különböző közösségeket, akik hatékonyan működtek: szerette volna tudni, mi a titkuk. Vianney Szent Jánosról megtudta, hogy, mivel az emberek nem jöttek a templomba, ő hat évig nem tett mást, mint órákat töltött imában, szentségimádásban. Ennek két következménye lett: ő, János megváltozott, és bezártak a kocsmák. Az emberek elkezdtek jönni hozzá a templomba; nem őrá voltak kíváncsiak, hanem Jézusra és az ő ajándékára. János pedig osztogatta azt. Hagyta, hogy Isten megváltoztassa őt, adott időt neki, s akkor kezdtek jönni hozzá az emberek.

Ezután egy Bárka-közösségbe ment, ahol egészséges és értelmi fogyatékos emberek élnek egy közösségben. „Az érdekelt, hogyan lehet együtt élni velük szeretetben, örömben, békében. Nem csak félórára, hanem úgy, hogy megosztom velük az életteremet." Egy lány adta meg a választ, akinek 15 év óta az volt a szolgálata, hogy a kápolnában szentségimádást végzett a többiekért. „Ő fogalmazta meg először a titkot: 'fel kell ismerni, hogy az Oltáriszentségben levő Krisztus és a megtört ember ugyanaz'. Ez a titok. Teréz anya ezt úgy fogalmazta meg: 'addig kell szeretettel szemlélni az Oltáriszentségben köztünk jelenlévő Krisztust, amíg felismeritek és megszeretitek az út szélén fekvőben jelenlévő Krisztust'. A környezetedben, a felebarátodban, még az ellenségedben is ott van Krisztus a megtört emberben.

Párizsban a Szeretet Misszionáriusaihoz vezetett László atya útja. „Hogy lehet ezt kibírni?" – kérdezte ott is. Naponta folyamatosan jönnek hozzájuk a hajléktalanok, metróból, hidakról, üres tekintetű, kiégett emberek. Ők minden nap megmosdatják, megetetik, átöltöztetik őket, s másnap kezdődik minden elölről. Hogy lehet ezt bírni a szeretet erejével, hűségesen, egy életen át? Az egyik szerzetes felvitte őket a ház emeletére egy terembe, ahol semmi más nem volt, mint egy tabernákulum, s abban az Oltáriszentség. A hat szerzetes közül egy mindig ott térdelt a többiekért. Ő is azt mondta: ez a titok.

„Amikor hazajöttem, azt mondtam: Krisztus ugyanaz Várpalotán, mint Párizsban. A puding próbája pedig az, hogy megesszük. Nincs más választás: használnom kell a térdemet. Vagyis átmentem a templomba az Úr elé és megpróbáltam. Rettenetes volt. Soha életemben nem voltam csendben, soha életemben nem voltam eszköztelen, soha nem engedtem meg, hogy áttetsző legyek – és soha nem vártam ennyire, hogy vége legyen az egy órának. Fél éven át nem tapasztaltam mást, csak ürességet, sötétséget – elkezdődött a műtét. Az orvos is ezt teszi: kitisztítja a sebet. Ez történt velem is. Csak azért tartottam ki, mert a lelkivezetőm azt mondta, hogy normálisabb vagyok, mint máskor. Meg hát megígértem Jézusnak. Azt pedig tudtam valakitől, hogy ha azt mondom Jézusnak: 60

perc, aztán lealkuszom 55-re, mert sok dolgom van, akkor két hét múlva már nem megyek át. Nagyon nehéz időszak volt, de imádkoztak értem, én pedig megtanultam először is semmit tenni. Félév után pedig „átölelt az Isten", és ez az élmény azóta sem hagyott el.

A szentségimádás a semmittevés művészete. Ki kell bírni, hogy az Isten cselekszik. Nem könnyű. Azt szoktad meg, hogy mindig te cselekszel, Isten pedig segít. Aki semmit sem tesz, az gyanús.

Hét évig együtt laktam egy teljesen béna férfival, akit befogadtam a plébániára. Megtanultam beöntést adni, etetni, fürdetni, mindent meg kellett csinálni körülötte. De fantasztikus ember volt. Annak az örömében élt, hogy az Isten szereti őt. Napi 6-7 órát imádkozott, odafigyelt arra, akivel beszélgetett, és miután befejezték a beszélgetést, naponta imádkozott érte. És ez az ember meg sem tudott mozdulni. Döbbenetes volt, ahogy ezt végezte, és azt tapasztaltam, hogy hatékony. Egyfolytában az Úr jelenlétében hordozta őket imájában, és felajánlotta értük szenvedését. Amikor hét év után eltemettem a barátomat, akkor közel százan állították, hogy az ő imája és szeretete következtében gyógyultak meg.

Aki pihen, az gyanús. Pedig a pihenés olyan, mint a zenében a szünet. Ha nincsen a hangok között szünet, akkor lárma lesz belőle. Meg kell tanulni semmit tenni. A szentségimádásban ez az egyik legfontosabb, hogy közben észrevegyem, mennyit dolgozik az Isten".

Teréz anyát egyszer arra kérte az egyik nővér: anyám, annyian vannak kint. Mi egy órát imádkozunk reggel, de ezalatt rengetegen meghalnak, ránk szorulnának. Engedje meg, hogy rövidítsünk ezen az időn. Teréz anya ezt mondta: „nem. Kétszer annyit kell ott lenni az Úr előtt, ha kétszer annyi a feladat". Ebből veszik észre testvéreink, hogy „az én Atyám szüntelenül munkálkodik", ahogy Jézus mondja.

„Mi azt hisszük, hogy mi vagyunk a világ közepe, és rajtunk áll minden" – folytatta László atya. „Ha valaki belemerészkedik a Jézussal való személyes kapcsolatba, akkor fel fogja ismerni, hogy alig tehet valamit. Mindent az Isten végez. Én csak asszisztálok, de milyen gyönyörű dolog, hogy ott asszisztálhatok és nem máshol; hogy arra méltatott, hogy néhány fűszálat odébb tegyek.

Az a tapasztalatom, hogy először mindig az imát hagyjuk abba, ha sok a dolgunk. Ha megpróbálod a semmittevést az Úr jelenlétében, teljesen biztos lehetsz, hogy az első gondolat az lesz: mennyi mindent meg kellene csinálnom: most kijavíthatnám a dolgozatot, kivasalhatnám a ruhákat, takaríthatnék... A lényeg az, hogy ne maradj itt! A bűn nagyon egyszerű: függetlenedés a szenttől. Nem kell sokat tenni: csak egy kicsit függetlenítem magam. Úgy járok, mint egy vonat, melyet eltérítenek: csak egy kis vasdarabot, a váltót mozdítják arrébb, majd még egyet és még egyet... mindig csak egy kicsit fordul el a vonat, és továbbra is egyenesen robog, de már régen nem afelé, amerre kellene. Ezt teszi a Gonosz is. Beteszi a váltót, el akar téríteni, és nem is rossz dolgokkal. Nem azt mondja neked, hogy szégyelld magad, hogy itt vagy az Úr előtt, és semmit sem teszel; hanem azt: sok dolgod van; valamit tenned kell; vagy: ott hagytad a betegeket a kórházban.

A szentségimádáshoz a semmittevésen kívül szükség van az időre. Arra mindig van idő, ami fontos. Ha valakibe beleszeretsz, mindig van időd rá – mert szereted. Nagy botrány akkor, ha azt mondom, hogy nem szereted az Istent? Az idő és a szeretet egyenértékű. Akit szeretek, azzal sok időt töltök együtt. Azt mondod: Uram, nagyon szeretlek téged. A mai nap 24 órájából hány másodpercet tötöttél vele?

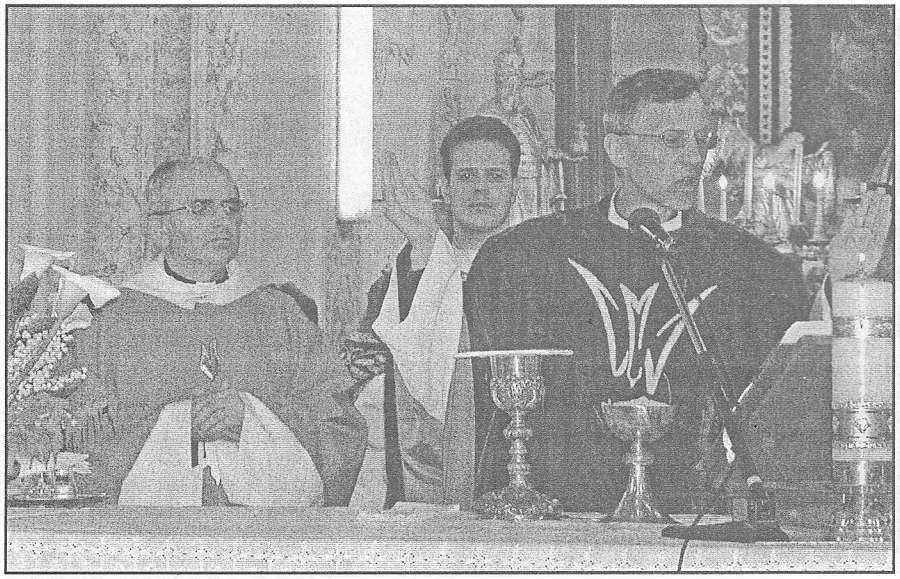

(Következő számunkban folytatjuk a beszédek és a találkozó leírását)

Pápai Zsuzsanna

Örömben élni nem annyi, mint szünteleniil nevetni vagy énekelni, hanem szilárd elvekre támaszkodni, optimizmusban élni. És amikor ennek az optimizmusnak alapja az Isten, ha tudjuk, hogy Ő szeret minket és vezet, nyugodt bizonyosság birtokában vagyunk, mely életünk erejét és örömét képezi.

P. Point

Az öröm virágait neked kell elültetned!
Phil Bosmans

Gertrud von le Fort

Te Deum

Te, életem nagy Istene, dicséretet akarok zengeni
egyetlen Fényed mindhárom Partjának!
Dalommal bévetem magam Dicsőségednek tengerébe:
ujjongni akarok Hatalmad hullámverésében!
Te, Csillagaid aranyfényű Istene,
Te, zuhatagaidnak zúgó Istene,
Te, tüzet hányó hegyeid lángszóró Istene,
Te, vízárjaid s tengereid Istene,
Te, valamennyi vadállatod Istene,
Te, kalászaid és vadrózsáid Istene;
Hálát adok neked, hogy létrehoztál minket, Uram,
hálát adok az angyalkórusokig,
Légy áldott mindazért, mi él!
Te, Fiad Istene, örök Irgalmasságod nagy Istene,
Te, megzavart embereid nagy Istene,
Mindazok Istene, kik szenvednek s mindazoké, akik meghalnak,
testvéri Isten sötét lépteink nyomán:
Hálát adok neked, hogy megváltottál minket, Uram,
hálát adok az angyalkórusokig,
Légy áldott boldogságunkért!
Te, Lelked Istene, ki lényed mélyén
Szeretettől Szeretetig áradsz,
Égető egészen le a lelkeinkig,
Átfújsz minden terünkön, átperzselsz a szíveinken,
Te, új Földed szent Teremtője:
Hála azért, hogy hálát zengek Néked, Uram,
hálát adok az angyalkórusokig:
Zsoltáraink Istene, hárfáink Istene,
Dicséretet akarok zengeni egyetlen Fényed mindhárom Partjának!
Dalommal bévetem magam Dicsőségednek tengerébe,
ujjongni akarok Hatalmad hullámverésében!

Uram! Engedd, hogy társaid legyünk az alkotásban,
Megértsük és megszépítsük a Te kezed munkáját,
Hogy ez a mi földünk biztos otthona lehessen
Gazdagságnak, Szépségnek, Boldogságnak és Békességnek.
Szent-Györgyi Albert

Ha örülsz, megnyitod a szíveket, ha keseregsz, bezárod őket. Isten az öröm forrása. Az öröm tehát a vallásos ember igazi magatartása.
Szalézi Szent Ferenc

A szívnek két kamrája van, az egyikben lakik az öröm, a másikban a bánat. Amikor az öröm felébred az egyikben, a másikban elszunnyad a bánat. Ó, öröm, vigyázz, halkan beszélj, hogy fel ne ébreszd a bánatot!
H. Newman

Urunk, Feltámadt Jézusunk!
Jöjj közénk ma is áthatolva
a belülről lezárt ajtókon.
Lépj „középre" szavaddal és szentségeddel.
Add nekünk békédet, gyógyíts meg
és szabadíts fel minket
a legnagyobb örömre.
Nyisd fel az ajtókat, melyeket belülről mi zárunk be.
Ne hagyj bennünket kamránk sötétjében,
hanem tárd föl
lelkünk kapuit az embertárs, a világ felé.
Tégy feltámadt életed tanúivá minket,
hogy téged hirdessünk az élet országutain is.
H. Wittler

Az a feladatunk, hogy Isten örömének tanúi legyünk. Igaz, ez keresztút – de az öröm útja is, mivel a reménység útja.
P. Cazelles

Vannak semmiségek, amelyek nagyobb örömet okoznak Jézusnak, mint bármi más. Például egy mosoly...
Lisieux-i Kis Szt. Teréz

Szívből-lélekből énekelni

Kórustalálkozó és jótékonysági koncert a székesegyházban

„Zsoltárt énekelek Istenemnek, amíg csak leszek".
Zsolt 146,1

2005. május 7-én rendezték meg Munkácson, a Tours-i Szent Márton székesegyházban a VII. Kárpátaljai Római Katolikus Egyházzenei Találkozót. Mint arról előző számunk hírei között már beszámoltunk, Kárpátaljáról négy gyermek- és öt felnőttkórus vett részt a találkozón. Idén először vendégkórus is fellépett, a budapesti Wekerle-telepi Szent József kórus, akik másnap az ugyancsak a székesegyházban megrendezett jótékonysági koncerten is részt vettek.

Alábbiakban Szvirida Jánost, a két esemény főszervezőjét és Molnár János atyát, a kórustalálkozó meghívott egyházzenei szakértőjét kérdeztük, valamint közreadjuk Kaposi Gergelynek, a Wekerle-telepi kórus karnagyának a találkozó után Szvirida Jánoshoz írt levelét.

Fent: a legkisebbek Nevetlenfaluból

Lent: a huszti ifjúsági kórus

Szvirida János: „Hét esztendővel ezelőtt azért kezdtem el az egyházzenei találkozók szervezését, mert úgy éreztem, szükség lenne egy olyan egyházzenei rendezvényre, ahol rendszeresen találkozunk, betekintést nyerünk, hol tart éppen az egyházzene. Közben ösztönözzük a kórusokat, karvezetőket, hogy fejlődni tudjanak, és az igazi értékek maradjanak meg. Éppen ezért kezdettől fogva mindig felkértem egy egyházzenei szakértőt,

A beregszászi kórus

hogy vegyen részt a találkozón, összegezze az elhangzottakat, segítsen eldönteni, mire érdemes odafigyelni, és magyarázza el, miben kellene változtatni. Ezzel irányt mutat a kórusoknak, mit kellene kiküszöbölni, mire kellene nagyobb hangsúlyt fektetni, s az énekeseket is arra ösztönzi, hogy szívből-lélekből énekeljenek.

Fájlalom, hogy egy ideje kevesebben vesznek részt a találkozókon, bár ugyanakkor vannak olyan résztvevők, akik nagyon számon tartják. Minőségében, színvonalában azonban sokat emelkedett a találkozó az évek folyamán. Kuriózumnak számított az idén a budapesti kórus vendégszereplése is".

A képeken fentről: a római katolikus ifjúsági kórus; a budapesti vendégkórus; a pravoszláv egyház kórusa; a görög katolikus szeminaristák kórusa a vasárnap megrendezett ökumenikus koncerten. A bevételt a munkácsi szegények étkeztetésére fordították.

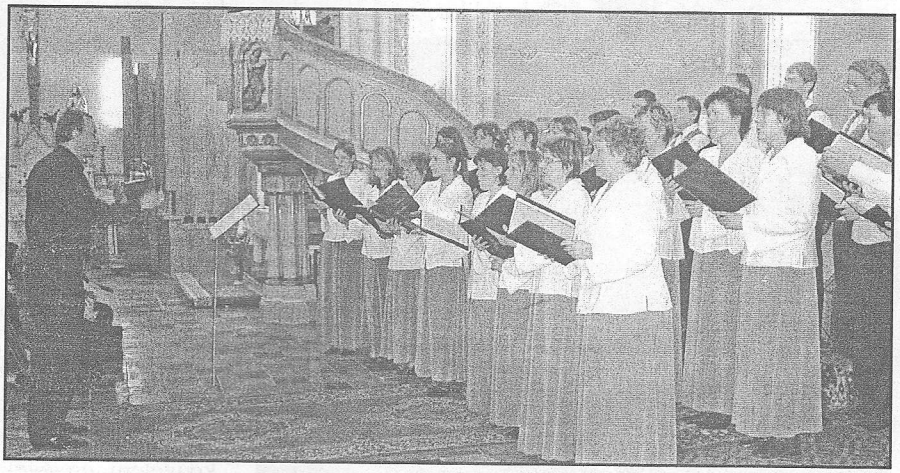

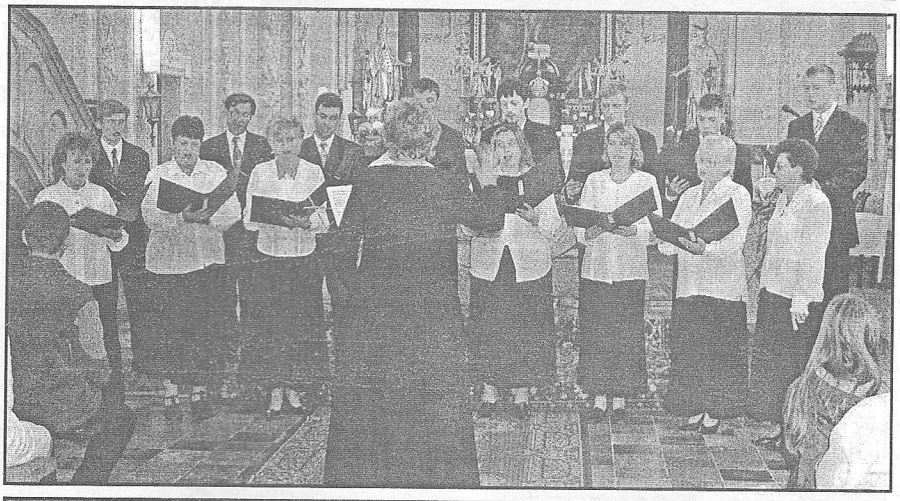

Molnár János atya: „Első alkalommal vettem részt az Egyházzenei Találkozón. Nagyon jó benyomást tett rám, igen magas volt a színvonal. Nagyon jó volt a hangulat is, mindenki nagyon szépen énekelt. Különösen a gyerekkórusoknak örültem. Az egyházzenére való nevelést gyermekkorban kell elkezdeni – így szeretik meg a klasszikus egyházzenét is a gyerekek. Az ungvári énekkar fellépését kísérő fiatal lány rövid, önálló orgonakoncertje is figyelemreméltóan szép és színvonalas volt. A végén pedig a találkozó csúcspontján, a szentmisében együtt adhattunk hálát az együttlétért, a közös éneklésért".

Kedves János, Drága Barátaink! Úgy éreztük május elején, mikor megérkeztünk hozzátok, hogy hazaérkeztünk. Haza, és nem csak azért, mert ugyanazok az ismerős emberek fogadtak, akikkel már egy éve találkoztunk, hanem azért is, mert minden közénk húzott határ, minden aktuálpolitikai manőverezés ellenére egyek vagyunk! Szent István felajánlása összeköt bennünket, összeköt bennünket a közös kultúra, a közös nyelv, és mindenekfölött az a közös hit, amelynek magvait ő, Szent István hintette el ebben a nemzetben. Nagy öröm volt végre részt venni Egyházzenei Találkozótokon, melyre már évek óta készülünk, öröm volt hallani a sok gyönyörű hangot, látni a lelkes arcokat, a remek felkészültségű és elkötelezett karvezetőket. És öröm volt együtt énekelni veletek vasárnap az ökumenikus szellemiségű jótékonysági koncerten. Megtapasztalhattuk, hogy az Egyház széttöredezését, a szakadások nagy tragédiáját hogyan tudja a szeretet begyógyítani. Ez a mi Istenünk hatalmas csodája, hogy nincs az a rossz, amit ne tudna kegyelmével jóvá változtatni.

Kedves János, köszönjük a sok jót, szépet, amit ez alatt a néhány nap alatt kaptunk tőletek!

Kaposi Gergely
a Budapest–Wekerle-telepi
Szent József kórus karnagya

„Ilyenek legyetek!"

IV. Katolikus Cigánytalálkozó Schönbornban

Három évvel ezelőtt Schönborn adott otthont a katolikus cigányok első találkozójának. Most – Visk és Nagyszőlős után –, ismét itt gyülekeztek május 28-án, szombat reggel a különféle táborok tagjai. Burkhard Nogga és Martin Landwehr német atyák és közösségük, akik szintén foglalkoznak cigánypasztorációval, nagy vendégszeretettel fogadták a rendezvény résztvevőit. Az első találkozón vagy száz résztvevő vett részt, most pedig már majdnem kétszázan gyűltek össze. Férfiak és nők, fiatalok és idősek, kis- és nagy gyerekek képviselték katolikus közösségeiket.

A találkozó dicsőítő énekekkel kezdődött; a lelkes éneklés meg is alapozta a jó hangulatot. Majnek Antal püspök atya köszöntötte a jelenlévőket, majd az egyes táborok képviselői beszéltek arról, milyen változás történt életükben a múlt évi találkozó óta. Tanúságtételek hangzottak el megtérésekről: ezek hitelessége az elbeszélők arcán látszott, akik elköteleződést és belső békét sugároztak. Elhangzott annak a férfinak a tanúságtétele is, aki Margaritha nővér tavalyi lelkigyakorlatán gyógyult ki tüdőrákjából (*erről beszámoltunk előző számunk 6. oldalán is – a szerk.*) Testén kívül családi és lelki élete is rendbejött – erről is beszélt ő is, felesége is, s minden jelenlévőt arra buzdítottak: vegyük komolyan mindannyian, hogy Jézushoz tartozunk.

Testben, lélekben gyógyultan

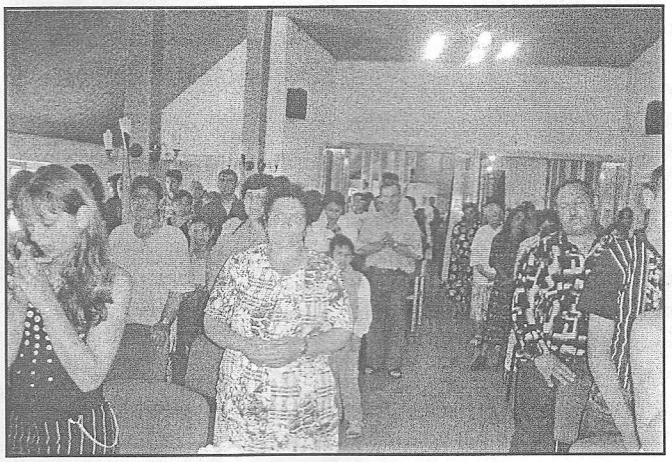

Közben gyakran hangzott el köszönet azok felé a hitoktatók és nővérek felé, akik az egyes táborokban a cigányokkal foglalkoznak. Közülük is többen érkeztek a találkozóra.

Napközben diafilmet vetítettek le El Pelének, a boldoggá avatott cigánynak az életéről. A szentmisében Dúl Géza atya, a magyarországi cigánypasztoráció felelőse arról beszélt: El Pelét nem csak a cigányok, hanem minden ember elé odaállították, hogy mindenki lássa, mivé lehet válni a kegyelem erejével. „Odaállították mindenki elé: ilyenek legyetek! Ezt jelenti az, hogy valakit boldoggá avatnak" – fejezte ki a lényeget egyszerű, találó szavakkal. Majd arról beszélt, hogyan találkozhatunk Istennel: gyakran a másik emberen keresztül, vagy pedig úgy, hogy becsületességünkre válaszol Isten az ő Gondviselésével.

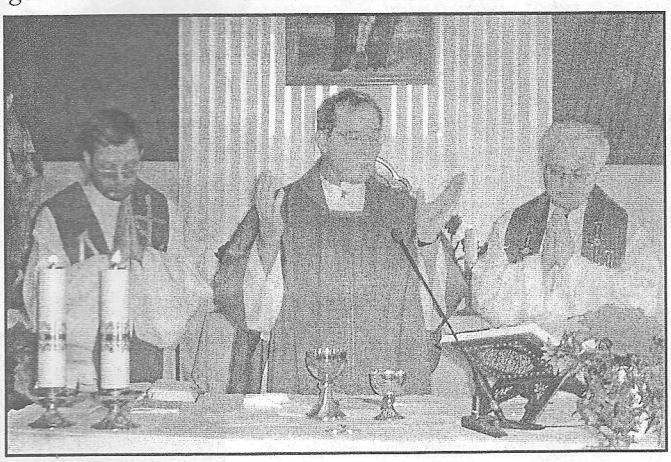

Landwehr Martin, Dúl Géza és Burkhard Nogga atyák

A szentmise után az egyes táborok, főleg a gyerekek részvételével rövid színdarabokat, énekeket adtak elő. Ebéd után pedig szűnni nem akaró éneklés és tánc következett, amibe minden jelenlévő bekapcsolódott. Majd lassan mindenki elindult hazafelé, El Pelé arcképével díszített zászlóikat lobogtatva, aki majd a hétköznapokban is figyelmezteti őket – és mindannyiunkat: ilyenek legyetek, ilyenek legyünk!

Pápai Zsuzsanna

Elballagtak diákjaink

2005. május 31-én eljött a Munkácsi Szent István Líceum diákjainak életében a ballagás napja. Sok készülődés és munka előzte meg a nagy eseményt.

Az ünnepség 8 óra 30 perckor kezdődött a munkácsi székesegyházban, ahol Majnek Antal püspök tartott szentmisét Losák István, Babály András és Pogány István hitoktató atyákkal együtt. A diákok a könyörgésekben kérték a jó Isten áldását tanáraikra, a diákokra, az egyházra és a jó továbbtanulás érdekében. Szentbeszédében Majnek Antal püspök hangsúlyozta, milyen fontos felfedezni az emberi értékeket, mindenki egy külön kis gyémánt, amelynek hatalmas értéke van.

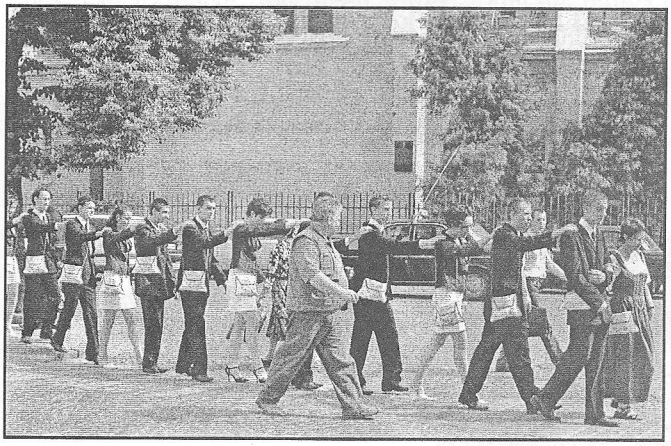

A szentmise befejezése után a végzősök elindultak vándorútjukra, amelyhez a másodikosoktól megkapták a vándortarisznyát. Ezzel kívántak számukra jó utat, szerencsét és sikereket az életben. 10 órai kezdettel a líceum épületében folytatódott az ünnepség, amelyet Kristofori Olga igazgatónő nyitott meg. A himnuszok elhangzása után kiosztották a tantárgyi vetélkedőkön eredményesen szereplő diákoknak az okleveleket. Ismét Majnek Antal püspök, majd Gulácsy Lajos nyugalmazott református püspök köszöntötte a diákokat. Mindketten az életre való felkészülésben segítséget nyújtó istenhitet emelték ki, és azt, hogy az élet sok nehézsége közepette is mindig időt kell szánni az Istenre. A városi képviselet részéről Mihajlo Labos alpolgármester úr szólalt fel.

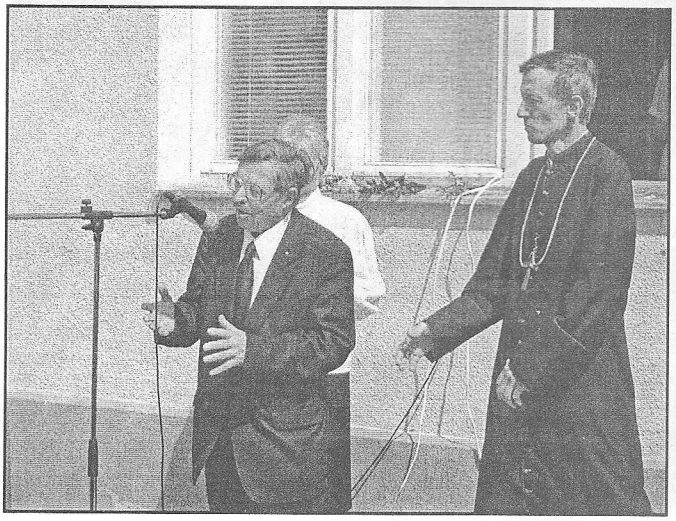

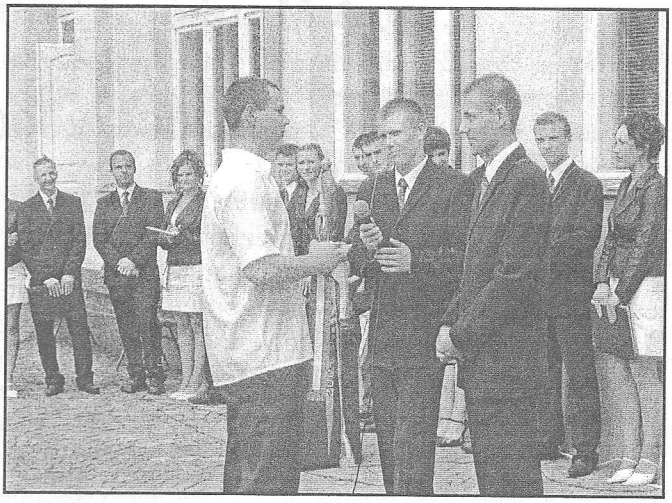

A köszöntők után a ballagók vették át a szót, akik hálájukat és szeretetüket fejezték ki tanáraik, nevelőik iránt, osztályfőnöküktől pedig könnyes búcsút vettek. A tanárok után az itt maradó diákokhoz szóltak és átadták a II. évfolyamnak a nemzetiszínű szalagokkal díszített stafétabotot, amelyet ők egy évvel ezelőtt kaptak meg. Diáktársaik ígéretet tettek, hogy megpróbálnak méltó utódok lenni és a líceum hírnevét tovább öregbíteni. A leendő harmadikosok búcsúztatójukban az élet pillanatainak fontosságát emelték ki, kérték, hogy gondoljanak vissza rájuk, és imádkozzanak értük. Ezek után Gulácsy Éva osztályfőnök szólt növendékeihez. Búcsúzásában örömét fejezte ki, hogy ilyen tanítványai voltak. Beszédében felhívta figyelmüket a magyarságtudat fontosságára, tettekre buzdítva őket ezen a téren is.

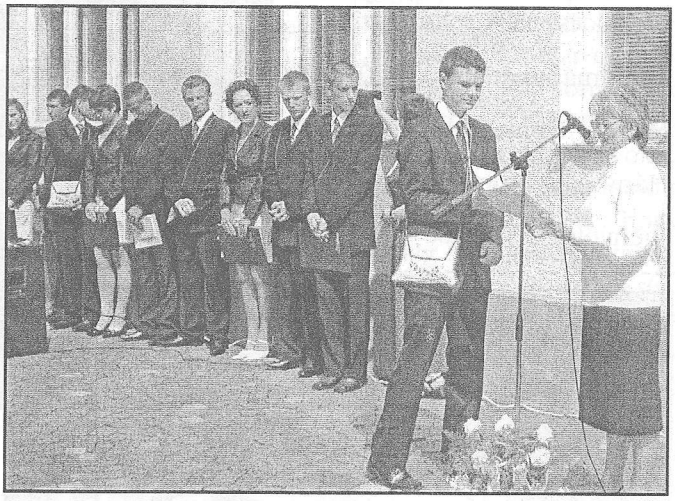

Gulácsy Lajos és Majnek Antal püspökök

Az ünnepség befejezéseként megszólalt az utolsó csengő és felhangzott a Szózat, mely egy korszak lezárását és valami újnak a kezdetét is jelezte.

Ezúton is szeretnénk a végzősöknek sikeres vizsgákat, eredményes felvételit és boldog életet kívánni a líceum nevében.

Egressy Éva, a líceum II. évfolyamos diákja

Felvételi felhívás

A Munkácsi Szent István Líceum pótfelvételt hirdet a 2005/2006-os tanévre

A Munkácsi Szent István Líceumba olyan általános iskolát végzett tanulók jelentkezhetnek, akik a 3 éves tanulmányi idő alatt komoly tantárgyi felkészítésben, magas szintű műveltségben és katolikus oktatásban-nevelésben szeretnének részesülni.

Intézményünkben korszerűen felszerelt számítógépteremben emelt óraszámban és csoportbontásban tanítjuk az informatikát és az idegen (angol, német) nyelvet. Fakultatívan tanulható a vallástörténet, művészettörténet, egyházi zene. A jelentkezőknek írásbeli felvételi vizsgát kell tenniük magyar nyelvből és irodalomból, matematikából, valamint szóbeli vizsgát hitismeretből. A felvételt nyert nem helybeli diákok számára szálláslehetőséget biztosítunk egyházi intézményekben, melynek költségeihez szükség esetén az egyház is hozzájárul.

Jelentkezni lehet 2005. június 29-ig.

A felvételi vizsgák időpontja: 2005. június 30., 9^{00} órai kezdettel /közép-európai idő/.

A jelentkezéshez szükséges a helyi lelkipásztor zárt borítékban küldött ajánlólevele.

Címünk: 89600 Munkács, Nedeczey u.20.
Tel: 8-231-23027
E-mail: info@katlic.mk.uz.ua

Jelentkezési lap

KÉRJÜK NYOMTATOTT BETŰKKEL KITÖLTENI

Név: _____

Születési hely: _____ dátum: _____

Lakcím:

postacím: _____ irányítószám: _____

telefon: _____

Melyik iskolában tanulsz? _____

Tanulmányi átlagod a 2004/2005-ös tanév I. félévében: _____

Milyen nyelve/ke/t tanultál? _____

Hány évig tanultál hittant? _____

Igényelsz-e szállást? *Igen* ☐ *Nem* ☐

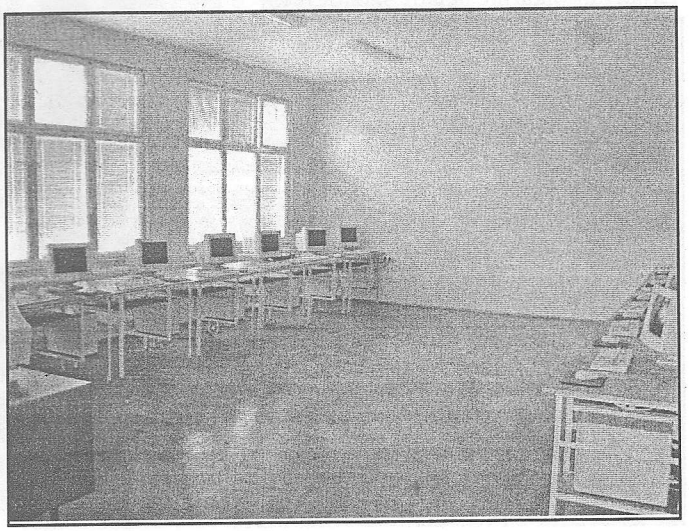

„Bízzál leányom, a te hited meggyógyított téged.“

A keresztény embert születésétől haláláig kíséri megváltásunk jele – a kereszt. Keresztelésünkkor homlokunkra rajzolják, bérmáláskor szintén ezt a jelet kapjuk. Amikor elköltözünk az Égi Hazába, keresztet állítanak sírunkra. Évszázadokon keresztül keresztek álltak a falvak határában, jelezvén: itt keresztények laknak. Nagyon sok ilyen keresztnek van története. Egy ilyen történetet szeretnék most közreadni egy keresztről, amely a benei Jézus Szíve-templom kertjében áll.

Bene a Borzsa folyó partján elterülő község. Már az 1200-as években említik a krónikák. Régi temploma a XIV. században épült. Az 1560-as években a falu egész lakossága áttért a református hitre. Temploma a református gyülekezet istentiszteleteire szolgált. Csak a XIX. század végén kezdtek Benében római és görög katolikus vallású lakosok letelepedni. Gazdálkodók és szőlőmunkások voltak elődeink. 1850-ben 50, 1900-ban 146 római katolikus élt a faluban, 1930-ban pedig már 200. A benei hívek a közeli Sárosorosziba jártak át szentmisére, de egyre inkább élt bennük a vágy, hogy saját templomuk legyen. Sokat imádkoztak és dolgoztak azért, hogy reményük teljesüljön. Volt, aki telket ajándékozott a templomépítés céljára. Bertsik Andorné, született Peltsánszky Anna tanítónő pedig odaadó munkával buzdította a benei híveket, összetartotta és lelkesítette őket. A gyermekeket vallásos színielőadásra tanította, melynek bevételéből a templomépítésre szánt pénz összegét növelték. Ő maga is jelentős összeggel járult hozzá, ami nem lehetett könnyű három gyermek mellett, akiket egyedül nevelt.

1934-ben a telken már sok minden készen állott az építkezés elkezdéséhez. A köveket kihordták és egy mély meszesgödör is tátongott. Két kislány, Bertsik Andorné leánykája, Anika és barátnője itt játszott. Anika játékból ugrott a gödörbe, és egy kiálló üveg mélyen felsértette a lábát. A sebből ömlött a vér. A körzeti orvos látszólag ellátta a sérülést és bekötözte a sebet. Anika állapota azonban nem javult. Egy hét múlva merevgörcsöt kapott. Beszállították a beregszászi kórházba, ahol megállapították, hogy tetanuszmérgezése van. Élet-halál között lebegett. Az orvosok nem sok reményt fűztek a felgyógyulásához. Édesanyja egész idő alatt az ágya előtt imádkozott. A benei katolikus édesanyák mély együttérzéssel gondoltak a szeretett tanító nénire, aki mindig példát mutatott nekik keresztényi szeretetből. Imakört alakítottak. A nap minden órájában imádkozott valaki Jézus Szentséges Szívéhez a kislány felgyógyulásáért.

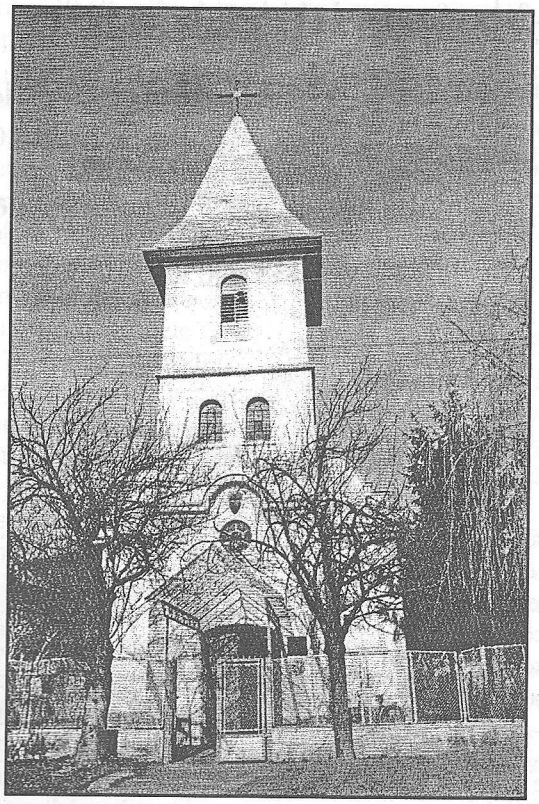

A szüntelen ima és az Isteni Irgalomba vetett hit meghallgatást nyert. Anika állapota javult. Igaz, gyenge volt, haja kihullott, de 1934. július 22-én a szomszéd ház ablakából nézte, hogyan szentelik fel a templom alapkövét. Négy hónap múlva, 1934. november 11-én, amikor a benei Jézus Szíve-templomot felszentelték, már gyógyultan vett részt a szertartáson. A templomszenteléskor egy kereszt is állt már az épület mellett. A kereszten felirat: „Bízzál leányom, a te hited meggyógyított téged. Gyermeke felgyógyulására állíttatta egy anya.”

„Isten mellékhatás nélkül gyógyít” – mondta nálunk pár évvel ezelőtt egy atya, aki részt vett templomunk búcsúján. És ez így igaz. Anika felgyógyult és nem maradt betegségének nyoma vagy káros következménye, mint ahogy azt az orvosok jósolták. Elkerült ugyan a faluból, az 1950-es években Magyarországra költözött. Férjhez ment és gyerekei születtek. Benéről, a kis Jézus Szíve-templomról azonban soha nem feledkezett el. Többször gyűjtött számunkra adományokat. A rendszerváltás után mindig megtalálta a módját, hogy anyagilag támogathassa templomunkat és az itt maradt régi nyugdíjas barátait is, bár ő is csak nyugdíjas volt. Templomunkban sok minden az ő adományának a gyümölcse, többek között egy Fatimai Szűzanya-szobor is. Azok közé a katolikus keresztények közé tartozott, akik áldozatot is tudnak hozni azért, hogy másokon segíthessenek. Egész 1994 januárjáig, amikor is az Úr Isten magához szólította őt. Adjon neki az Úr örök boldogságot az Égi Hazában.

Varga Erzsébet
Bene

Felhívások

Gitáros tábor

Július 4-10. Szinyákon rendezik meg a III. Gitáros Tábort. Jelentkezni június 25-ig a Szervezőirodában lehet Megyesi Lászlónál vagy Kiss Katalinnál a következő telefonszámokon: 8-231-54670, 54671.

Ministránstáborok

Július 18-22. Párhuzamosan két ministránstábort rendeznek meg Kerekhegyen ill. Gyertyánligeten. Jelentkezni a helyi plébánosnál vagy ministránsoktatónál július 10-ig lehet.

Roska Péter atya lelkigyakorlata

Augusztus 12-14. Roska Péter atya lelkigyakorlata lesz Ungváron, a Szent Gellért Kollégiumban. Ha lehet, mindenki hozza magával a házastársát is! Jelentkezni Munkácson a Szervezőirodában lehet a 8-231-54670-es és 54671-es telefonszámokon, ill. Ungváron Popovics Krisztinánál a 8-222-34594-es telefonszámon.

Az ungvári Szent Gellért Katolikus Szakkollégium

szeretettel várja olyan ungvári egyetemen/főiskolán tanuló fiúk és lányok jelentkezését, akik szívesen élnének keresztény értékrendű közösségben, és fontosnak tartják látókörük szélesítését, hitük, magyarságuk erősítését.

A 2005/2006-os tanév I. félévére a felvételi vizsga időpontja:
2005. augusztus 2.(kedd) 9 órától
(magyar idő szerint)

Helyszín:
Szent Gellért Katolikus Szakkollégium
88000 Ungvár, Ukrainska u. 81.
Telefon: (822)28-799; (822)27-578

Jelentkezési lapot a plébániákon és a kollégiumban is lehet kapni.

Az örök élet az Isten megismerése! (vö. Jn 17,3)

Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam

A Munkácsi Római Katolikus Püspökség idén ötödik alkalommal indítja el a magyar nyelvű Teológiai Tanfolyamot (közismert nevén FTK-t). A tanfolyam hároméves, havonta egy szombati napon reggel 8 és délután 3 óra között kerül sor az előadásokra. Helyszín: Munkács.

A jegyzeteket a püspökség szerzi be. Ezek árába és az útiköltségbe besegítünk. Jelentkezési lap a plébániákon kapható. A jelentkezéshez plébánosi ajánlás szükséges. Jelentkezési határidő: 2005. augusztus 25. A jelentkezési lapokat a püspökség címére kérjük eljuttatni: 89600 Munkács, Mira u. 15.

Szeretettel ajánljuk a tanfolyamot mindazoknak, akik szeretnék elmélyíteni hitbeli tudásukat, és azoknak is, akik hitoktatói képesítést szeretnének szerezni. A végbizonyítvány megszerzése után a plébános felkérésére hitoktatói szolgálatot lehet kezdeni.

Szeretettel várjuk a jelentkezőket!

Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam (2005-2008)

Jelentkezési lap

I. /A jelentkező tölti ki!/

Név: .....
/leánykori név/: .....
Születési hely: .....
Születési idő: év, hó, nap: .....
Lakcím: irányítószám: .....
helység: .....
utca: ..... házszám: .....
Telefonszám (kóddal): .....
Legmagasabb iskolai végzettség: .....
Foglalkozás: .....
Eddigi egyházi szolgálatai: .....
.....

Dátum: .....

.....
a jelentkező aláírása

II. /Plébános tölti ki!/

Plébánosi ajánlás, a fenti adatok hitelesítése.

.....
a plébános aláírása

KÜLFÖLDI HÍREK

XVI. Benedek pápa megemlékezett elődje 85. születésnapjáról

Május 18-án, délelőtt a szerdai általános kihallgatás alkalmával XVI. Benedek pápa katekézise megkezdése előtt megemlékezett arról, hogy szeretett elődje, II. János Pál pápa ezen a napon ünnepelte volna 85. születésnapját. „Biztosak lehetünk benne, hogy ő most föntről lát bennünket. Mondjunk köszönetet az Úrnak, amiért nekünk ajándékozta ezt a pápát. S mondjunk köszönetet magának a Szentatyának mindazért, amit tett és amennyit szenvedett." XVI. Benedek pápa szavait a Szent Péter-téren – a kezdeti eső ellenére – összegyűlt mintegy huszonötezer hívő lelkes tapsa fogadta, kifejezve azt, hogy mindenki lelkében élénken él II. János Pál pápa alakja.

VR

XVI. Benedek két hónapja pápa

Két hónappal ezelőtt, 2005. április 19-én választotta meg a konklávé II. János Pál pápa utódát Joseph Ratzinger bíboros személyében. II. János Pál pápa utóda az a személy lett, aki 24 éven keresztül, a Hittani Kongregáció prefektusaként egyik leghűségesebb munkatársa és a hivatalos formákon túl szellemi partnere, beszélgetőtársa is volt elődjének. XVI. Benedek pápát a hívő emberek nagy többsége és mások is nagy szeretettel fogadták. Joseph Ratzinger szelíd mosolyával, egyszerű és közvetlen magatartásával mindjárt meghódította a szíveket, azonnal bensőséges kapcsolat alakult ki közte és a tömeg között, amely megválasztása pillanatától folyamatosan mintegy átöleli őt szeretetével. A kedves emberi vonásokon túl XVI. Benedek megnyilatkozásaiban máris érintette a jelenkor egyházának szinte minden fontos kérdését: mint pl. a keresztények egysége, a vallások barátsága és párbeszéde, az egyház szolgálatába állított pápaság, a modern kultúra relativizmusa elleni küzdelem, a népek közötti párbeszéd és béke. A pápa határozottan állítja, hogy az egyház feladata az alapok hűséges megőrzése a századokon át és az evangéliumi üzenet továbbadása a mai emberek számára. XVI. Benedek jelentős gesztusa volt elődje, II. János Pál pápa boldoggá avatásának azonnali elindítása, amellyel nemcsak saját akaratát és érzelmeit tolmácsolta, hanem a hívek nagy részének kívánságát is, akik máris szentként tisztelik az előző pápát, és méltó utódának tekintik a jelenlegit.

VR

XVI. Benedek Pápa az olaszországi Bari városában lezárta a 24. országos Eucharisztikus Kongresszust

„Bari városa boldog, öröm ragyog az emberek arcán"– ezekkel a szavakkal köszöntötte Francesco Cacucci érsek a dél-olaszországi városban XVI. Benedek pápát, aki május 29-én ünnepi szentmisével lezárta a nyolc napja tartó Nemzeti Eucharisztikus Kongresszust. A pápa helikopteren indult el a Vatikánból Bariba, az Adria-parti sportközpontba, ahol a kongresszus pápai legátusa, Camillo Ruini bíboros, Bari-Bitonto érseke, az olasz kormány képviselői, és a régió minden fontos közméltósága megjelent a pápa fogadására. XVI. Benedek pápát hatalmas tömeg – a szervezők szerint 200 ezer személy – várta és üdvözölte ezen az első olaszországi lelkipásztori látogatásán. A szentmise színhelyére, a Marisabella nevű kikötőbe a Szentatya már azzal a pápamobillal érkezett meg és járt körbe most első alkalommal, amelyet oly kedvessé tett elődjének, II. János Pál pápának alakja. Bari népe és az ország minden részéből a kongresszusra összegyűlt hatalmas hívősereg ovációval, fehér-sárga papír zászlócskák és sárga sapkarengeteg integetésével fogadta a Szentatyát és skandálva ismételték nevét, éppúgy, mint rögtön pápává választása alkalmával: „Benedetto, Benedetto" – melynek jelentése: áldott. A pápa bevonulásakor megszólalt az Eucharisztikus Kongresszus dallama is. A Szentatya a szentmise után ugyancsak helikopteren visszatért a Vatikánba.

VR

Krakkó új érseke Stanislaw Dziwisz

2005. június 3-án tették közzé a Vatikánban, hogy XVI. Benedek pápa Stanislaw Dziwiszt nevezte ki Krakkó érsekének. II. János Pál pápa magántitkára Franciszek Macharski bíboros helyét vette át, akinek életkora miatt benyújtott lemondását a pápa már korábban elfogadta.

Dziwisz érsek a Vatikáni Rádiónak elmondta: „Ezen a napon, amikor Krakkó város püspöki székébe hívnak, egy krakkói szemináriumi emlék jut eszembe. Amikor Karol Wojtyla püspökként elhagyta Krakkót, hogy részt vegyen a II. Vatikáni Zsinat első ülésén, azt mondta nekünk, hogy elhagyja Szent Szaniszló sírját, és Szent Péter sírjához megy, de lélekben magával viszi az egész krakkói egyházat.

Most, hogy újra visszatérek Krakkóba, ez az emlék újraéledt a szívemben, bár a világ már sokat változott azóta. Ma én is úgy érzem, hogy küldetésem Szent Péter sírjától Szent Szaniszló sírjáig vezet. Erősen bízom abban, hogy utamon II. János Pál pápa el fog kísérni; így nem egyedül, hanem vele együtt indulok el. Remélem, hogy Krakkó városa és a főegyházmegye is úgy fog rám tekinteni, mint a szeretett Szentatya életének hűséges tanújára. Ma ezért imádkoztam a sírjánál."

Krakkó új érseke június 8-án, szerdán érkezett meg hazájába. Első útja a Lagiewniki városrészbe vezetett, ahol az Isteni Irgalmasság bazilikájában imádkozott. Mint elmondta: azért tartotta fontosnak, hogy Lagiewnikibe vezessen első útja, mert szolgálata akkor lesz eredményes, ha azon a helyen kezdi meg, ahol az Isteni Irgalmasság apostola, Faustyna Kowalska élt. II. János Pál pápa az isteni irgalmasság gondjaira bízta a világot akkor, amikor Faustyna Kowalska nővért az oltár dicsőségére emelte – mondta Stanislaw Dziwisz érsek.

KAP/MK

„Végső szava az engedelmesség volt"

Emlékezés Mindszenty József bíborosra

Április 30-án, szombaton Erdő Péter bíboros szentmisét mutatott be Mindszenty József bíboros, hercegprímás halálának 30. évfordulója alkalmából az esztergomi bazilikában. A szentbeszédet Jakubinyi György gyulafehérvári érsek mondta.

A szentmise elején Erdő Péter bíboros visszaemlékezett az elmúlt 60 év vértanúinak és hitvallóinak példájára. Püspökök, papok, szerzetesek és világi hívők szenvedtek a nácizmus idején vagy a kommunizmus hosszú évtizedei alatt üldöztetést, megaláztatást, testi és lelki szenvedést, börtönt, sőt halált is hitükért, Krisztus tanítása és az Egyház iránti hűségükért. Tisztelettel emlékezünk rájuk – mondta Erdő Péter, hozzátéve: voltak olyan keresztények, sőt egyes egyházi vezetők is, akik a körülmények nyomása alatt nyilvánosan elhatárolódtak üldözött testvéreiktől, és elfogadták az ellenük gyakran felhozott koncepciós vádakat. A bíboros Isten irgalmát kérte a múlt sebeinek begyógyításához.

Az alábbiakban részleteket közlünk Jakubinyi György gyulafehérvári érsek szentbeszédéből:

Isten Szolgája, Mindszenty bíboros hármas évfordulóját üljük: 90 éve szentelték pappá, 60 éve foglalta el az esztergomi érseki széket és 30 évvel ezelőtt halt meg száműzetésben, Bécsben.

Mindszenty elsősorban pap volt. A papi hivatást a jó Isten adja, de földi eszményképeket szemlélve testesül meg. A pap nem hősködik, de Krisztusban bízva, hittel a kegyelem erejében meri vállalni a papi hivatást, mint Szent Péter. Mindszenty bíboros is sok szentéletű pap között élt ifjú korában, akiknek életvitelén megláthatta, milyen a papi élet, amelyre hivatást kapott. Szent X. Pius tanítása szerint a papi hivatáshoz három feltétel kell: legyen meg a testi-lelki egészsége és ereje a papi hivatás teljesítéséhez, hívja Krisztus – vagyis vegye föl egy egyházmegye püspöke vagy egy szerzetesrend elöljárója –, azért akarja a papságot, amiért Krisztus alapította: Isten dicsőségére és a lelkek üdvére. Mindszenty bíborosban tökéletesen megvolt mindhárom feltétel. Kiváló eredménnyel végezte el a teológiát, s meggyötörve, megkínzottan is 83 évet élt.

Papi életének középpontjában a szentmiseáldozat állott. A legszentebb áldozatban a pap kölcsönadja önmagát, hangját is Jézusnak, hogy ő mondja ki: „Ez az én testem, ez az én vérem." Mindszenty bíboros egész papi élete áldozat volt Isten dicsőségére és népe üdvösségére. 27 évet töltött Zalaegerszegen; amikor elköszönt híveitől, kiemelte: „naponta másfél órát imádkoztam a városért, az összes élő és elhunyt hívekért."

Mindszenty bíboros 60 évvel ezelőtt foglalta el az esztergomi érseki széket. Akkor már egy éve veszprémi püspök volt. Csak három évig vezethette az esztergomi főegyházmegyét, prímásként a magyar egyházat. De ezt a három évet is áthatotta a gyermeki Mária-tisztelet. Szent István országa Mária országa és Mindszenty ismét azzá

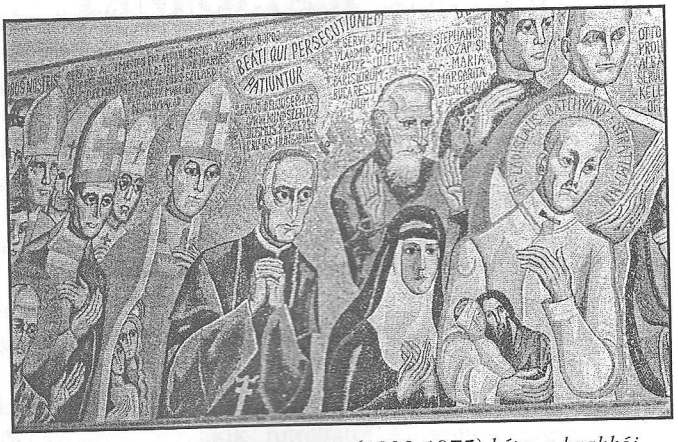

Mindszenty József hercegprímás (1892-1975) képe a krakkói Isteni Irgalmasság bazilika magyar kápolnájában

akarta tenni. A Boldogasszony éve, a Nemzeti Mária-kongresszus mind arra hivatott, hogy a magyarságban újraélessze az ősök hitét, Szent István meggyőződését, hogy Magyarország Mária országa. Mindszenty püspökségének minden hőstette, kiállása az Egyház és a nép jogaiért, a keresztény Magyarországért, mind, mind visszavezethető Mária-tiszteletére.

És végül arra is emlékezünk, hogy Mindszenty bíboros 30 évvel ezelőtt halt meg. Nem méltatom a bíboros kálváriáját, hanem csak egy vonását szeretném kiemelni, amelyet annyira szeretnek vitatni: az élő vértanú Mindszenty és a pápa kapcsolatát. XII. Pius pápa nem tárgyalt a kommunistákkal, mert nem hitt abban, hogy lehetne találni közös pontot. Boldog XXIII. János pápa halála előtt megbízta Casaroli bíborost, hogy kezdje meg a tárgyalást a kommunista országokkal az egyház érdekében. VI. Pál pápa csak egy év után bízta meg újra Casarolit az ún. Ostpolitik-kal, azzal, hogy tárgyaljon a keleti kommunista országokkal. Kisebb engedményeket értek el, de az egyházüldözés maradt a régi. Érthető, hogy a Szentszék új keleti politikája megdöbbenést váltott ki azokban, akik lehetetlennek és eredménytelennek tartották a kommunistákkal folytatott párbeszédet. Mindszenty nem tudta elfogadni VI. Pál pápa nyitását a kommunizmus felé. Lehetetlennek tartotta a tárgyalást, s ezért kifejtette álláspontját a Szentatyának: miért nem tud lemondani az érsekségről. De amikor a Szentatya üresnek nyilvánította az esztergomi érseki széket, hogy gondoskodhasson annak viszonylagos ellátásáról, akkor Mindszenty fájdalommal ugyan, de alávetette magát. És hordozta tovább a keresztet. Annak idején Szent Pál is figyelmeztette Szent Pétert Antiochiában, hogy nem jár el az evangélium szellemében. Mindszenty is megtehette, hogy a Szentatyának kifejtse saját nézetét a helyzet megítélésére vonatkozólag. Életszentségét éppen az bizonyítja, hogy végső szava az engedelmesség volt. S ez a szentek útja.

A Magyar Kurír tudósítása alapján

Ki az, aki a halálomat akarja?

Krisztus szeretetével üdvözöllek Titeket. Bízom benne, hogy hozzátok intézett szavaimat nem engeditek el csak úgy a fületek mellett, hanem beengeditek szívetekbe és el-elgondolkodtok életetek fölött. Csak egy életünk van. Miért ne élhetnénk le azt szeretetben?

Már biztos „kiszúrtátok", hogy mindig a szeretetről írok Nektek. Mai témám is ugyanaz, csak máshogy. Kérlek Titeket, hogy ne siessetek el soraim felett. Talán sikerül régi témákról új módon írnom. Legutóbb a bűnről gondolkodtunk. Említettem, hogy az a bűn, amikor nem szeretünk. Mit is jelent az a szó, hogy szeretni? – Szeretni annyit jelent, mint élni. Amikor valakinek azt mondjuk, szeretlek, annyi, mintha azt mondanánk neki: Élj! Akarom, hogy légy! Ennél többet nem kell tennünk egymásért. Amikor visszautasítjuk mások szeretetét, vagy nem fogadjuk el a mellettünk élő embert, és nem szeretjük, annyi, mintha azt mondanánk: Nem akarom, hogy élj! Halj meg! Szűnj meg létezni! A halál pedig annyi, mint nem élni. Amikor nem szeretünk, azzal az életet akarjuk megölni. Az élet pedig Isten, Isten így nyilatkozik ugyanis magáról: „Én vagyok az, aki van." (Kiv 3,14). Jézus pedig nyilvánosan kimondja magáról: „Én vagyok az ... Élet." (Jn 14,6).

A szeretet életet adó erő. A szeretet képes újjáteremteni, új életet ajándékozni. Amikor nem szeretünk, önző módon megvonjuk másoktól az életet. A szeretet lényege az önmagunk odaajándékozása és a másik ember szeretetének elfogadása, vagyis a kölcsönös adás és elfogadás. Amikor nem adunk másnak szeretetet önmagunkból – azt, ami bennünk a legjobb –, azzal sebet ütünk a másik ember szívén, aki pedig vágyakozik arra, hogy éljen, vagyis, hogy szeretve legyen. Mindannyian élni akarunk, vagyis szeretve lenni és életet akarunk adni, azaz szeretni. Amikor mások nem szeretnek, visszautasítanak, úgy érezzük, megfojtanak, életképtelenné tesznek. Amikor szeretnek, érezzük, hogy felszabadultan lélegzünk, vagyis élünk. Tudatosítanunk kell, hogy mi is ugyanúgy fojtogatunk másokat, amikor nem szeretjük és nem fogadjuk el őket. Amikor pedig szeretjük és elfogadjuk, ők is felszabadulnak és a közelünkben szeretetünktől új életre születnek, átalakulnak.

Érdemes megfontolnunk, kik azok, akik halálunkat akarták vagy akarják otthon, az élet különböző területein, a közösségben, amelyben élünk, azzal, hogy nem szeretnek és visszautasítják szeretetünket. Ugyanúgy gondolatban jó lesz felkeresnünk azokat, akiknek mi akarjuk a halálukat azzal, hogy nem szeretjük őket és visszautasítjuk szeretetüket. Amikor nem szeretjük embertársainkat, azzal a halálukat akarjuk. Más halálát akarni azt jelenti: megölni benne az Életet – Istent! Ezért, amikor vétkezünk embertársunk ellen, Isten ellen vétkezünk! ... A bűn = halál.

Jézus nyilvános működését e szavakkal kezdte meg: „Térjetek meg és higgyetek az Evangéliumban." (...) Megtérni annyit jelent, mint nem akarni többé a halált, hanem az életet választani. Megtérni annyit jelent, mint megváltoztatni szívünket egymás iránt és Isten iránt: Bocsánatot kérni, és megbocsátást ajándékozni. Csak így kezdünk visszatérni a halálból az életre. Mert mindaddig, amíg nem szeretünk, valójában halottak vagyunk. Azzal, hogy nem szeretünk, nem csak embertársainknak és Istennek okozunk sebeket, hanem magunk is megsebesülünk. Amikor megbocsátunk, nemcsak mások nyernek gyógyulást, hanem mi magunk is meggyógyulunk. Ez az igazi, életet adó szeretet! Nem másokat megölni, hanem másokért meghalni, hogy újra éljenek. Mindannyiszor ugyanis, amikor megbocsátunk egymásnak, meghalunk önmagunknak. Jézus is ezt tette értünk. Meghalt önmagának és életet ajándékozott nekünk. Megbocsátott nekünk, még mielőtt bocsánatot kértünk volna Tőle. Ezzel messzemenően meghaladta emberi képességeinket, de egyben példát is adott, hogy így kell cselekednünk. Ő képes volt rá és nekünk is képességet adott erre. Használjuk fel ezt a képességünket! Induljunk el egymás felé! Lehet, hogy az egymás felé vezető út hosszú lesz, de ne sajnáljuk a fáradságot. Hívjuk magunkkal Jézust, és Ő elvezet minket egymáshoz, hisz Ő maga az Út, amely a halálból az életre visz.

Jézus biztató szavaival zárom mai soraimat: „Én vagyok az út, igazság és élet." (Jn 14,6). Sőt, még többet mond magáról: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meg is halt, élni fog..." (Jn 11,25) – és tovább folytatja: „és mindaz, aki él és hisz bennem, nem hal meg soha." Jézus kísérjen Titeket áldásával az egymás felé vezető úton!

Kinga CJ

Júniusi és júliusi szentek

Szent Romuald apát
Június 19.

Ravennában született a 10. század közepe táján, a Honesti hercegi családból. Ifjúsága játékkal, lovaglással, vadászattal telt, Isten dolgaira se ideje, se kedve nem jutott. Már csaknem húszéves volt, amikor apjának egy párbaját kellett végignéznie. Apja győzött, és az ellenfél, egy vidám, életerős rokon, meghalt. Az esemény nagyon megrázta Romualdot, negyvennapos böjtre és vezeklésre kolostorba vonult.

Egy laikus testvér biztatására, és hosszú önvizsgálat után bencés szerzetes lett, szíve azonban a remeteség iránt vonzódott. Sikerült is engedélyt kapnia az elvonulásra, társak is csatlakoztak hozzá, akiket nagy türelemmel és megértéssel vezetett be az önmegtagadás és vezeklés rejtelmeibe.

Apja is szerzetes lett, azonban nem bírta a kemény életet. Gyorsan utazott oda Romuald, hogy meggyőzze apját a kilépés végzetességéről. Eredményesen működött, apja szerzetes maradt, békésen megnyugodva hunyt el, Romuald pedig visszatért a remeteélethez. Kedvenc olvasmánya a szentek élete volt.

Többfelé épített kis kolostort a remeteélet magánya céljára. Ennek az időszaknak szerzetesi hibái ellen küzdött, de a saját tökéletlenségei ellen is eredményesen harcolt az erények gyakorlásával. Magyarországon keresztül a pogányok térítésére indult, azonban betegség akadályozta meg útja folytatásában. Az Arnó folyó közelében, Casentinóban megkapta egy gróf birtokát és Ca' Maldoli nevű vadászkastélyát. Itt alakította ki a kamalduli remeterendet, Szent Benedek Reguláját alapul véve.

1027. június 19-én halt meg, a Valde-Castróban épített templomocskából és cellából álló kis telepén, nagy-nagy alázatosságban. Damjáni Szent Péter szerint 120 éves korában hunyt el, mások szerint 75 éves volt. Teste Fabrianóban nyugszik. Halála után már 5 évvel szentté avatták.

Portugáliai Szent Erzsébet (Izabella)
Július 4.

Árpád-házi Szent Erzsébet unokahúga, nevét is tőle kapta. 1271-ben született Aragóniában királyi családból, anyja Jolánta volt, II. Endre magyar király leánya. Hazájában Izabellának nevezik. Már születése békét szerzett: az örömre kibékült atyja és nagyapja, akik éppen háborúban álltak egymással. 12-13 éves gyermeklányként felesége lett a portugál Dénes királynak. Két gyermeket szült.

Hősies volt a gyötrelmekben és a nehézségekben: imádkozott és jót cselekedett. Férje hűtlenségét és iszákosságát türelemmel viselte. Még törvénytelen gyermekeit is nagy szeretettel nevelte. Szeretete győzött, anélkül, hogy férje legyőzötté vált volna. A jámborság és emberszeretet mintaképe lett: betegeket gondozott, szegényeket ruházott, táplálta őket, gyakran szegény lányokat kiházasított, csak hogy megvédje őket a zülléstől. Férjét annyira megváltoztatta, hogy a néptől az „igazságos" jelzőt kapta.

Békeszerző működése hozta a legáldásosabb eredményeket. Közvetített Portugália, Kasztília, Aragónia között, békét szerzett Nápoly és Szicília között is. Okossága és személyes varázsa hatásosabb volt, mint a hadszíntér pokla.

Férje halála után javait a szegényekre hagyta és ferences harmadrendi lett. De még a zárdából is segítséget kellett nyújtania nagy problémákban. Szeretett volna békét teremteni egymás ellen háborúzni készülő fia és veje között. Ez az utazás volt utolsó útja, a békekötést már nem érte meg, lázba esett. Életereje gyorsan fogyott, s néhány nap után meghalt.

1336. július 4-én Estremosban hunyt el menye és fia karjaiban. A coimbrai klarissza zárdában temették el. 1612-ben sírját felbontották és testét teljes épségben találták. 1625-ben avatta szentté VIII. Orbán pápa.

Zaccaria Szent Antal Mária
Július 5.

1502-ben született Cremonában, előkelő családból. Ártatlan életet élt, különösen a szegényeket gondozta. Orvosnak készült Páduában, kitűnő eredménnyel tanult.

26 éves korában pappá szentelték. Mindenkinek mindene lett. Honfitársai a „haza atyja" és az „angyal" jelzővel tüntették ki. Milánóban folytatta szeretet-tevékenységét. Munkatársakat keresett és talált, akik önzetlenül tudtak dolgozni. Egyesek irigységből bevádolták az inkvizíciónál, ám a vizsgálatok őt igazolták, sőt, megkapta III. Pál pápa támogatását.

1533-ban megalapította a Szent Pálról elnevezett rendjét, a paulánusokat. Szabályzatot és nevet adott az 1530-ban Torelli Lujza által alapított női rendnek, a „Szent Pálról nevezett angelikák szerzetének". Ezek a rendek a hívek erkölcseinek javítására szolgáltak. Egyesült erővel sikeresen reformálták meg az északolasz területen az erkölcsi életet. Kezdeményezésére terjedt el a negyvenórás szentségimádás gyakorlata.

Egy viszály elsimítására Guastallába utazott, sikeresen békítette meg a polgárokat, de súlyos betegségbe esett. Édesanyjához szállíttatta magát, és hozzátartozói körében, Cremonában halt meg 1539. július 5-én. Testét Milánóba vitték és az angelika apácák templomában temették el. Halála után néhány évvel a rendjük megszerzett egy kolostort a külvárosban. Erről a Barnabás-kolostorról nevezték el később a paulánusokat barnabitáknak. 1890-ben XIII. Leó pápa boldoggá, 1897-ben pedig szentté avatta.

Összeállította: Cserbánics Adrienn

Életige, 2005. június

„Kövess engem!" (Mt 9,9)

Amikor Jézus elhagyta Kafarnaum városát, meglátta a vámnál ülő Máté nevű adószedőt, akit foglalkozása miatt az emberek megvetettek. Másokon nyerészkedő uzsorásnak és kizsákmányolónak tekintették. Az írástudók és farizeusok a nyilvános bűnösökkel egy kategóriába sorolták őt, ezért Jézus szemére vetették, hogy „a vámosok és bűnösök barátja", és együtt étkezik velük[1].

Jézus – nem törődve a kor társadalmi szokásaival – hívta Mátét, hogy kövesse Őt, és elfogadta tőle ebédre szóló meghívását. Így tett később Zakeussal is, a jerikói vámszedők vezetőjével. Amikor kérdőre vonták, hogy miért teszi, Jézus azt válaszolta, hogy a betegeket jött gyógyítani és nem az egészségeseket; nem az igazakat jött hívni, hanem a bűnösöket. Ez a meghívása is egy bűnöshöz szólt:

„Kövess engem!"

Jézus ugyanezekkel a szavakkal fordult a tó partján Andráshoz, Péterhez, Jakabhoz és Jánoshoz is. Bár más szavakkal, ugyancsak erre hívta Pált is a damaszkuszi úton.

Ez így folytatódott az évszázadokon át; minden népből és nemzetből számtalan férfit és nőt hívott magához, és így tesz ma is. Belép életünkbe, különböző helyeken és különböző módokon találkozik velünk, és újra elismétli nekünk hívását, hogy kövessük Őt.

Személyes kapcsolatra hív bennünket, hogy vele legyünk, ugyanakkor meghív bennünket arra is, hogy együttműködjünk vele az új emberiség nagyszerű tervének megvalósításában.

Jézusnak nem számít, hogy gyengék, bűnösök és nyomorúságosak vagyunk. Szeret minket, és olyannak választ ki bennünket, amilyenek vagyunk. Szeretete átalakít minket, és erőt ad ahhoz, hogy válaszoljunk Neki és kövessük Őt, ahogy Máté is tette.

Mindannyiunkat különlegesen szeret, mindannyiunk számára különleges életutat és hivatást tartogat. Ezt a szívünk mélyén érezzük meg a Szentlélek sugallatára, bizonyos körülmények révén, vagy azok tanácsai és útmutatásai által, akik szeretnek minket. Ez a legkülönfélébb módokon nyilvánul meg, mégis ugyanazt a szót visszhangozza:

„Kövess engem!"

Emlékszem arra, amikor megértettem, hogy Isten hív engem.

Nagyon hideg téli reggelen történt, Trentóban. Édesanyám megkérte a húgomat, hogy hozzon tejet egy két kilométerre lévő helyről. A nagy hideg miatt ő nem akart menni, és a másik húgom is visszautasította a kérést. Akkor megszólaltam: „Anyukám, elmegyek én." Fogtam az üveget, és elindultam. Félúton különös dolog történt: az volt a benyomásom, mintha megnyílt volna az Ég, és Isten arra hívott volna, hogy kövessem Őt. „Add nekem magad teljesen" – hallottam a szívemben.

Olyan egyértelmű hívás volt, hogy azonnal válaszolni akartam rá. Beszéltem róla a gyóntatómnak, aki megengedte, hogy örökre Istennek ajándékozzam magam. Ez '43. december 7-én történt. Sohasem leszek képes arra, hogy kifejezzem mindazt, amit aznap a szívemben éreztem: Istennel kötöttem házasságot. Mindent várhattam tőle.

„Kövess engem!"

Ez a hívás nem csak életünk döntő pillanatára érvényes, Jézus mindennap elismétli nekünk. „Kövess engem!" – javasolja legegyszerűbb hétköznapi kötelességeink teljesítése közben. „Kövess engem" abban a próbatételben, amit át kell ölelnünk; abban a kísértésben, amit felül kell múlnunk; abban a szolgálattételben, amit meg kell tennünk...

Hogyan válaszoljunk hívására?

Úgy, hogy azt tegyük, amit Isten kér tőlünk a jelenben, mert az mindig különleges kegyelmet hordoz.

Kötelezzük hát el magunkat ebben a hónapban arra, hogy határozottan Isten akaratának szenteljük magunkat: annak a testvérnek, akit szeretnünk kell, a munkának, a tanulásnak, az imádságnak, a pihenésnek, annak a tevékenységnek, amit éppen végzünk.

Meg kell tanulnunk minden pillanatban meghallani szívünk mélyén Isten hangját, ami lelkiismeretünk által is szól, és megmondja nekünk, hogy Ő mit kér tőlünk. Késznek kell lennünk arra, hogy mindent feláldozva teljesítsük kérését.

„Add meg nekünk, ó Istenünk, hogy ne csak napról napra szeressünk téged egyre jobban, mert lehet, hogy túl kevés napunk van hátra. Add meg nekünk, hogy minden jelen pillanatban teljes szívünkkel, lelkünkkel és erőnkkel szeressünk téged abban, ami a Te akaratod!"

Ez a legjobb módja annak, hogy kövessük Jézust.

Chiara Lubich

Chiara Lubich II. János Pál pápával

[1] vö. Mt 11,19; 9,10-11

Mi van annak a hátterében, ha nem tudunk haragudni?

A harag kezelésének pozitív modellje

A haragról szóló cikkemhez több olyan észrevétel érkezett, melyek szerzői azt mondják, hogy ők nem tudnak haragudni, pedig néha igencsak meg lenne rá az okuk. Megpróbálom a háttérben lévő dolgokat felvázolni, hogy miért is lehet ez így, hogy nem tudok, vagy nem merek haragudni?

A kérdés megvizsgálásánál fontos, hogy merjen mindenki szembenézni önmagával egy konkrét példa kapcsán, és talán, ha őszinték leszünk, rájövünk, hogy mi is van valójában ilyenkor bennünk. Egy adott helyzetben az, hogy haragszunk vagy sem, attól is függ, hogy mi magunk milyen lelkiállapotban vagyunk. Egy nyugodt, békés időszakban nagyobb a tűrőképességünk, és a sértő szavakkal vagy a zavaró viselkedéssel kapcsolatosan nagyobb megértést tanúsítunk. De az is meghatározó, hogy kivel milyen szeretetkapcsolatban vagyunk (férj-feleség, szülő-gyerek, barát-ismerős vagy egy hivatalnok vagy az utca embere stb).

Az ember istenképűsége azt jelenti, hogy bizonyos mértékben megvan bennünk az igény a jóra, a tisztességre és az igazságra. A rossz, a szeretetlenség, az igazságtalanság haragot vált ki belőlünk. A haragnak azonban nem az a célja, hogy bántó módon viselkedjünk azokkal szemben, akik ártottak nekünk. A harag isteni rendeltetése az, hogy pozitív, szeretetteljes cselekvésre késztessen annak érdekében, hogy az igazságnak érvényt szerezzünk, és helyreállítsuk a kapcsolatot azzal, aki vétett ellenünk. Leszögezhetjük tehát, hogy a harag – ha rendeltetésének megfelelően kezeljük – pozitív szerepet játszhat az életünkben. Ha helyes mederbe tereljük, akkor segítségünkre van abban, hogy helyrehozzuk, ami elromlott.

Ugyanakkor azt is megtapasztalhatjuk, hogy a harag pusztító és féktelen indulattá is válhat bennünk. Mindent meg kell tennünk azért, hogy a harag pozitív és hasznos erővé váljon az életünkben.

A haragunkat nagyon sokszor kiválthatja egy kellemetlen esemény, egy élettelen tárgy, egy váratlan helyzet, vagy egy általunk ismeretlen ember viselkedése is.

Nézzük, hogy mi húzódik meg a háttérben, ha a sértő szavak vagy a mások viselkedése nem vált ki bennünk haragot és nem adunk hangot a haragunknak!

Érdemes a következőket végiggondolni.

1. Egy adott helyzetben előfordulhat, hogy az illető személye iránt közömbös vagyok, mert őt vagy a viselkedését lenézem, megvetem, és mindenkinél alábbvalónak tartom. Azt, aki sértő szavakat használ vagy bántóan viselkedik, puszta megvetésből vagy válaszra sem méltatja legtöbb ember, vagy pedig figyelembe sem veszi az illető sértését, gyalázkodását. Tehát ha nem reagálok – nem érzek haragot – akkor is bűnt követek el (gőg, hiúság, megvetés bűne), és elmulasztom, hogy a haragomat, amit éreznem kéne, rendeltetésének megfelelően használjam, vagyis az igazságnak nem adok hangot.

2. A másik véglet is gyakori, hogy az a személy, akire az adott pillanatban haragudnom kéne, nagyon közel áll hozzám. Az iránta megnyilvánuló helytelen szeretetem vakká tesz –, vagyis jobban szeretem őt, mint önmagamat –, vagy másként látom az igazságot, ezáltal helytelenül ítélem meg a történteket (pl. szülő-gyerek kapcsolatban nagyon gyakori). Ezt legtöbbször úgy summázzuk, hogy ez még belefér a tűrőképességünkbe. Ez az adott pillanatban lehet, hogy igaz, de később nagy árakat kell fizetnem az ilyen elmulasztott alkalmakért. Az a harag, amit akkor éreznem kellene, lehet, hogy később pusztító erőként fog megnyilvánulni más formában, kapcsolataim más színterén.

Ezek után mondhatjuk, hogy szinte elkerülhetetlen, hogy ne haragudjunk, a harag ember voltunk része, amivel lehet jól együtt élni, ha megtanuljuk jól kezelni.

De amikor haragszunk valakire, vagy haragudnunk kéne, két alapvető kérdést kell tisztáznunk magunkban:

1. Elszánom-e magamat egy pozitív lépésre, azaz a probléma megoldására és a kapcsolat helyreállítására törekszem önmagammal vagy a másikkal?

2. A szeretet motivál-e abban, amit tenni készülök, azaz a másik személy javát tartom-e szem előtt saját magamat is figyelve? Mielőtt bármit tennék, mindig meg kell vizsgálni, hogy a haragom szeretetből fakadó lépésre késztet vagy sem. Csak abban az esetben beszélhetünk a harag pozitív kezeléséről, ha mindkét kérdésre igennel felelünk.

A harag kezelésének folyamata a következő lépésekből áll:

– A. Ismerjük el, hogy haragszunk!

– B. Uralkodjunk hirtelen felindulásunkon.

– C. Határozzuk meg pontosan, miért is haragszunk!

– D. Gondoljuk végig a lehetséges megoldásokat.

– E. Válasszuk a legoptimálisabb megoldást.

Most nézzük lépésről lépésre a folyamatot.

1. Ismerjük el, hogy haragszunk.

De ez – mondhatnák egyesek – nyilvánvaló, le sem lehet tagadni. Lehet, hogy mások számára nyilvánvaló, de nem biztos, hogy mi magunk is tudatában vagyunk annak, hogy haragszunk.

Sokszor olyan hirtelen tör ránk a harag, hogy azon kapjuk magunkat,

már kimondtunk, sőt tettünk is valamit, mielőtt még egyáltalán felfogtuk volna, mi is játszódik le bennünk. Pl. a gyerek egy hirtelen mozdulattal magára borította a finom ebédet. Ha nyugodt lelkiállapotban vagyok, akkor azt gondolom, ez nem baj, szó nélkül helyrehozom a dolgot. Ugyanez máskor, ha fáradt vagyok, kiborít és lehet, hogy hangosan reagálok.

Sokkal valószínűbb, hogy mindkét esetben pozitív módon fogunk viselkedni, ha időben tudatosítjuk magunkban, látva a történteket, hogy most mérgesek vagyunk.

Azt ajánlom, hogy ilyenkor mondjuk ki hangosan: haragszom... Most mit tegyek? Ezek a mondatok – amellett, hogy tudatosítják bennünk a harag érzését – segítenek abban, hogy különbséget tegyünk a harag és az arra adott reakció között. Ezzel a lépéssel az értelmünket is bevonjuk a folyamatba, és nem pusztán az érzelmeink vezérelnek. Bármilyen egyszerűnek is tűnik mindez, sok keresztény már ennél a lépésnél megakad. Sokan egész életükben azt hallották, hogy haragudni bűn, a harag elismerése tehát számukra azt jelentené, hogy bűnt követtek el. A harag – mint azt már az előzőekben leszögeztük – nem bűn, hanem ember voltunk része, amit Szt. Pál így fejez ki: „ha haragusztok is, ne vétkezzetek." (Ef 4,26). Tehát nem az a cél, hogy ne haragudjunk, hanem, hogy ne vétkezzünk, amikor haragszunk. E cél eléréséhez először is el kell ismernünk, hogy haragszunk.

2. Uralkodjunk hirtelen felindulásunkon

Amikor hagyjuk, hogy elragadjanak az indulataink, nagy valószínűséggel olyasmit mondunk vagy teszünk, amit később megbánunk. Az a tapasztalatom, hogy nagyon kevés felnőtt tanulta meg kordában tartani és irányítani a haragját. A legtöbben a gyermekkorban tanult mintákat követik, amit szüleiktől vagy más, számukra fontos felnőttől láttak. Ez pedig általában a következő két véglet egyikéhez áll közel: szóban vagy fizikailag kidühöngik magukat, vagy pedig csendben elvonulnak és magukba zárkóznak. Ezekről majd a káros viselkedési módokról szóló részben lesz szó. A legtöbb embernek felnőttként kell megtanulnia,

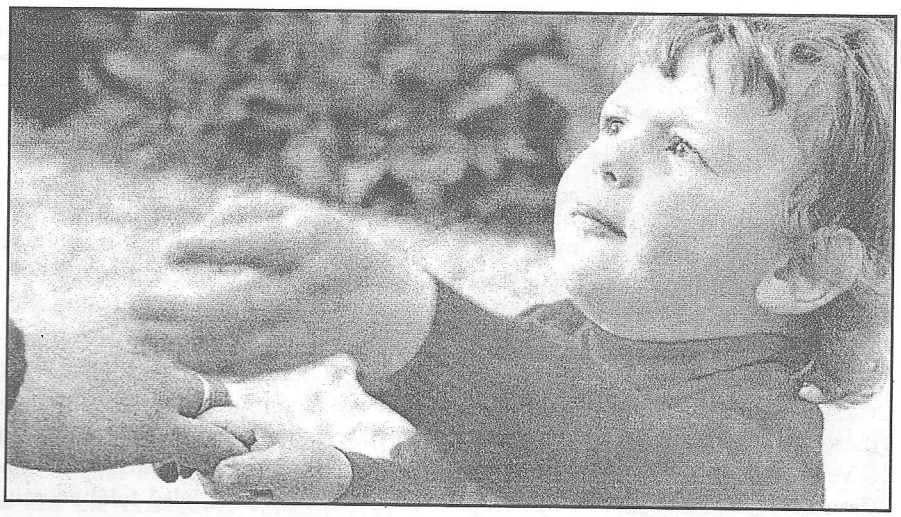

hogyan uralkodjon a haragján, ami egyben azt is jelenti, hogy el kell felejteni a régi mintákat. Ezért is olyan fontos, hogy fékezzük indulatainkat, mert csak így tudunk elsajátítani új viselkedésmódokat. Az indulatainkon való uralkodás nem azonos a harag elfojtásával. Csupán azt jelenti, hogy nem a megszokott módon reagálunk a haragunkra. „Egész indulatát szabadjára ereszti az ostoba, de a bölcs végül is lecsendesíti!" (Péld 29,11). „Az értelmes ember türelmes, díszére válik, ha megbocsátja a vétket." (Péld 19,11). „A hirtelen haragú bolondságot követ el." (Péld 14,17). De igaz a régi mondás is – „Beszélj akkor, amikor mérges vagy, és biztos lehetsz abban, hogy később minden szavadat megbánod." Sok emberrel beszélgettem, akik azt mondták, hogy nem tudnak uralkodni a haragukon, úgy érzik ilyenkor, elborul az agyuk, és nem tudják visszafogni magukat, olyanokká válnak, mint egy dühöngő őrült. Ha szabad utat engedünk haragos indulatainknak, valóban nehéz megállítani a lavinát. De mindennek elejét vehetjük, ha megtanulunk uralkodni indulatainkon. Tanulni soha nem késő. Sok megromlott kapcsolatot lehetne helyreállítani egy bocsánatot kérő jó szóval és azzal, ha beismernénk, hogy akkor rosszul ítéltünk meg dolgokat és nem jól kezeltük az indulatainkat.

Az indulatok kezelésére mindenki ismeri a régi módszert, amit sajnos kevesen alkalmaznak.

„Ha mérges vagy, számolj el tízig, mielőtt megszólalsz." Sok embernek százig, sőt lehet, hogy ezerig kellene elszámolni ahhoz, hogy lehiggadjon. Ez a régi technika sok embernek segíthetne ma is abban, hogy az adott helyzetben ne reagáljon elhamarkodottan. Sőt, én azt mondom, hogy számoljunk hangosan, ha tehetjük, menjünk ki a szabadba, és tegyünk egy sétát, miközben számolunk. Amikor a számolással a 468-nál járunk, valószínűleg már lecsillapodtunk ahhoz, hogy megálljunk és kimondjuk: „Mérges vagyok, mit tegyek?" Az egyik legjobb dolog, amit ilyenkor már tehetek, az imádság a következő módon. „Uram, te tudod, hogy haragszom. Úgy érzem, vétettek ellenem. Kérlek, segíts, hogy bölcsen tudjak dönteni, mit tegyek ebben a helyzetben." Ezután már könnyebben végig tudjuk gondolni a választási lehetőségeinket.

A másik módszer is ismerős, hasonló ahhoz, amit atlétikai versenyeken láthatunk, mikor a versenyzők mutatóujjukat összetéve egy T-betűt formálnak, azaz időt kérnek. Ezzel jelképesen azt fejezhetem ki: „most haragszom", de nem akarom elveszíteni a fejemet, ezért „időt kérek". Ha ez a gesztus nem a probléma elől való megfutamodást jelenti, akkor megfelelő módszer lehet a harag kordában tartására. De ne feledjük, az időkérés nem három hónapra szól, csupán arra az időtartamra, amíg úrrá leszünk haragos indulataink felett.

A folytatásban arra keressük a választ, hogy tudjuk-e mindig pontosan, hogy miért is haragszunk és a haragunk indokolatlan-e vagy jogos. Várjuk a témában a kérdéseket és a hozzászólásokat a szerkesztőség címére.

Babály András

A mesteri Verrocchio

Műhelyéből nőtt ki Leonardo da Vinci, akinek összefoglaló, felülemelkedő eszményisége nem képzelhető el Verrocchio működése nélkül. De más hírességek is neki köszönhették elindulásukat a művészi pályán: Chirlandaio, Fiorenzo di Lorenzo, Botticini és Perugino, valamint Lorenzo di Credi, aki végig mestere mellett maradt.

Verrocchio, igazi nevén Anrea del Cione, 1436-ban született Firenzében. Hatodmagával egyszerű szülők gyermeke. Anyja korai halála után mostohaanyja nevelte. Művészi tanulmányait, mint annyi más firenzei mester, Giuliano de Verrocchiónál kezdte. Mestere iránt érzett hálából vette fel az Andrea Verrocchio nevet. Sokoldalú művész, szobrász, festő, ötvös. Kísérletező egyéniség, aki a tökéletességre törekszik, a legkisebb részletet is odaadó szeretettel dolgozza ki. Mindaz a tulajdonság, ami Leonardo egyéniségét jellemzi, kisebb, szolidabb mértékben Verrocchióban is megvolt. Műveiben az igazság, a szépség elragadó formagazdagságban egészíti ki egymást. Egy-egy bámulatos tökélyben mintázott fej, beszédes kéz vagy láb, sőt, az egész emberi test tanúskodik erről. A halk, alig nyíló mosoly Verrocchio arcain jelentkezik először.

A hetvenes évek első felében mintázhatta meg a Medici hercegi család részére bronzból öntött híres Dávidját. A quattrocento szobrászat legbeszédesebb, legrokonszenvesebb remeke, méltó társa elődje, Donatello Dávidjának. Klasszikus pihenő állása illik Dávid lelkiállapotához, aki hihetetlen győzelmet aratott. Akár kissé kihívó, öntudatos tekintete vagy a hetykén csípőre tett bal kéz. A szobrász testhezálló, tunikás bőrpáncélba öltözteti Dávidját, szabadon hagyva és így érvényre juttatva a mellkas és a hát idomait. Fürtös hajú, mosolygó arcú feje méltó koronája hajlékony testének. A bal kéz mozdulatában a mester a szépet hangsúlyozza, mégsem válik mesterkélté. A kardot tartó jobb kar különösen mesteri. Góliát levágott feje, ami Dávid lábánál hever, gyönyörű formáival különös mestermunka, egyben hatásos ellentéte Dávid leányos hajfürtökkel övezett fiatal fejének.

Verrocchio: Dávid

Verrocchio: Krisztus megkeresztelése

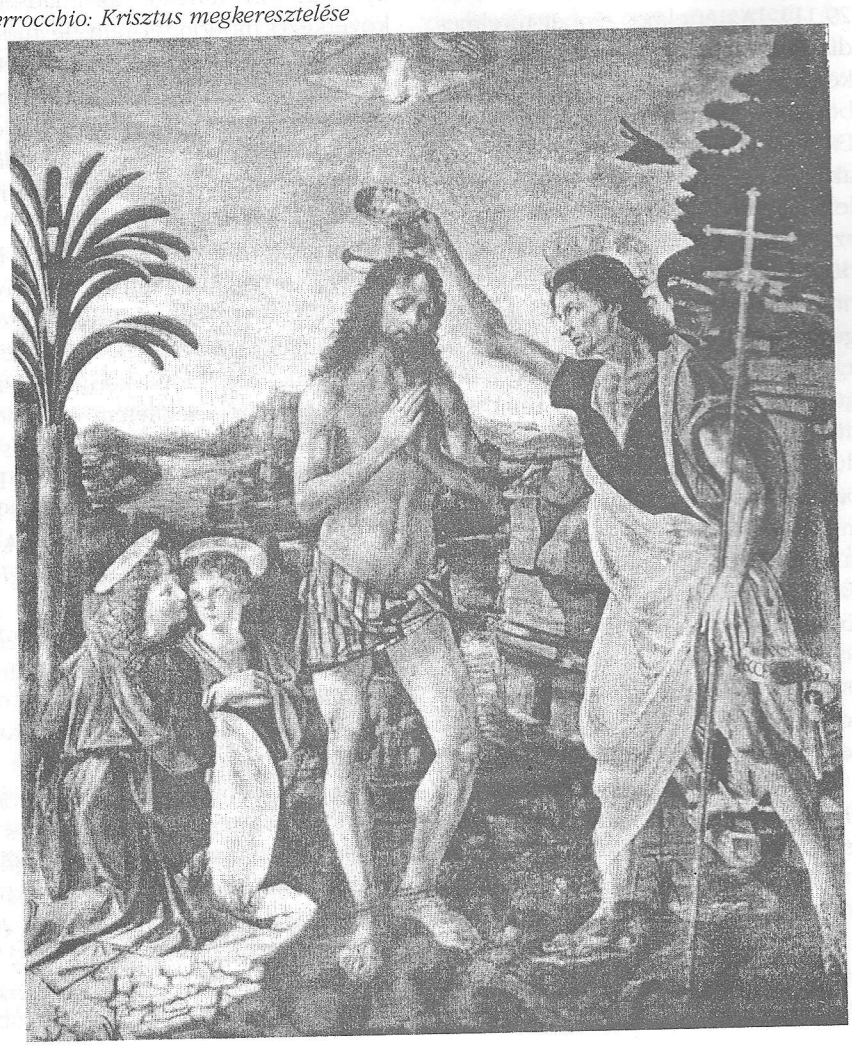

Egy másik, égetett agyagból való, márványozott festésű firenzei Madonna-domborművében Verrocchiót a gyermeki test páratlan szobrászaként csodálhatjuk. A mű a quattrocento Madonna-domborműveinek egyik legjelentősebbike. Meghitt közvetlensége mindjárt az első látásra megkapó. Mária díszesen felöltözött polgárasszony, nem túlságosan szép és előkelő arcvonásokkal. Boldog megnyugvással, lesütött szemmel tekint a balján, kis párnán álló, meztelen gyermekére, aki félénken emeli áldásra kicsiny jobbját. A bájos fejű, gömbölyű idomú kis Jézus még bizonytalanul áll gyenge lábacskáján,

még anyja támogatására szorul. A testi igazság ugyanakkor a lelki tartalomnak is közvetlen kifejezője. Mennyi érzés van Mária jobb kezében, amelyik a Gyermek áldó kezét tartja! Csupán Mária köntösének redői kissé túlhalmozottak. Bizonyára a mesteri mintázó készség vitte Verrocchiót erre a talapzaton is átomló ruha-csendéletre. A fejkötő lágy, mesterien anyagszerű mintázásában azonban már zavartalanul gyönyörködhetünk.

Egy finoman megmunkált Krisztus-szobrát a Budapesti Szépművészeti Múzeum is őrzi. Nagyszerű szoborcsoportját pedig, Krisztus és Tamás apostol alakjaival a firenzei Or San Michele homlokzatán találjuk. Verrocchio páratlan nemes felfogásban adja elő Tamás meggyőzetésének bibliai jelenetét. A kétely epizódja a megilletődés, a hitben való megerősödés pillanatává válik. Mintha nem is az apostol kishitűségéről lenne szó, hanem szeretetének jutalmazásáról, hogy ujjaival illetheti a Megváltó szent sebét. Tamás később vétanúhalált halt mesteréért, és pillanatnyi megrendülését, melyről nevezetessé vált, nem szabad fő jellemvonásaként kiélezni. Verrocchio ezt megérezte, és ezért Tamás apostolt, kételye ellenére is, szentként állította elénk. Már nem kételkedik, mikor a Megváltó sebe felé nyúl, kinek hallja szavát: boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek. Mily hallatlanul kifejező a kezek, az ujjak mozdulata! Párbeszéd folyik köztük, a szó elevenségével versenyezve. A fontosabb funkció a jobb kéznek jut, a bal kéz itt is, ott is a ruhát fogja. A szobrász legnagyobb érdeme a csoport formai megoldása. Milyen nagyszerű gondolat volt, hogy nem szorította be mindkét alakot a fülkébe! A talapzaton álló Krisztus nagyobb jelentőségét így jobban kiemelte, a valóságtól jobban elvonatkoztatta,

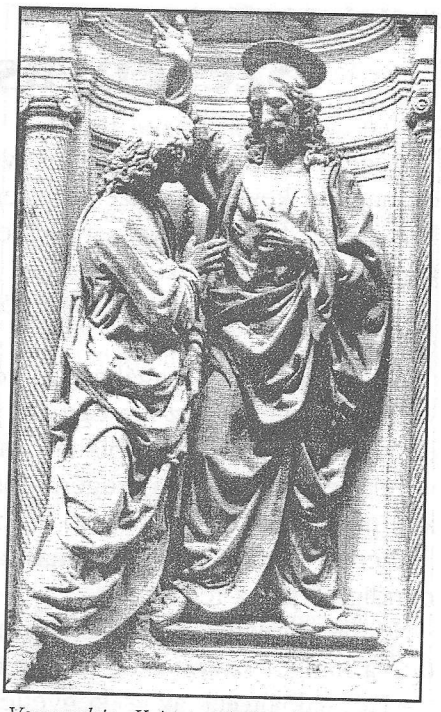

Verrocchio: Krisztus és Szt. Tamás

Tamás pedig mintegy a mi világunkból közeledik feléje.

Verrocchio: Madonna

Verrocchio jelentőségét régebben nem méltatták eléggé. Mint festő is, bár keveset festett, a quattrocento második felének egyik legjelentősebb mestere. Mégis, legmegkapóbb műveit, különösen kivitelüket a fiatal Leonárdónak tulajdonították, ami igazságtalanság a mester teremtő zsenijével és technikai készségével szemben. Mindez az egyetlen megmaradt és hiteles Krisztus megkeresztelése képének eszményi angyalára vezethető vissza, amelyet valóban Leonardo festett bele a képbe. De a formai tagolás, a rajzbeli értékek, az árnyékkal való finom mintázás, a lelki jellemzés – mind Verrocchiót méltatják. Az alázatos kifejezésű Jézus és a borotvált fejű, fanyar Szt. János szinte szobrászati kompozíciót alkot. A messzibe vesző, hegyes, változatos táj a folyóval, a világító éggel pedig gyönyörű hátteret biztosít a jelenetnek.

A XV. század első felében az olasz reneszánsz szobrászat nagy mesterei, Chiberti, Luca della Robbia és különösen Donatello lerakták a természet törvényei alapján nyugvó realista szobrászat alapjait, de közöttük Verrocchio alkotott a legtöbb értéket a jövő stílusfejlődése számára.

Riskó Mariann

Székely László

Szegényasszony Kőszív országában

Szegényasszonynak igen sok volt a gyermeke, de nagyon kevés a pénze. Azt sem tudta szegény feje, mihez fogjon, hogy egy kis ebédet főzhessen gyermekeinek.

Kiment tavasszal az erdőbe gyöngyvirágot szedni.

– Hej – gondolta magában, mikor azt a sok szép virágot szedte –, lesz ám egy kis pénzem. Eladom ezt a sok szép virágot a piacon, talán még kiscipőt is vehetek az árán és a szegény Jóska fiamnak nem kell mezítláb mennie az első szentáldozáshoz.

Azért is szedte olyan vidáman a virágokat, mert mindig ez járt a fejében.

No, de a vidámság egyszerre eloszlott, mikor egy durva hangot hallott meg a háta mögött.

– Hé – kiáltotta az a kegyetlen hang –, hogy mersz te az én erdőmben virágot szedni? Ide azt a virágot! Ide a kosaradat! Ide a pénzecskédet!

Szegényasszony hátranézett, Kőszívet látta maga előtt. Megremegett, mert Kőszívnek olyan rettenetesen tudott nézni a szeme, mintha hideg villám csapott volna ki belőle és azzal akarta megállítani a vérkeringését.

– Ide azt a kosarat! – kiáltotta még egyszer Kőszív, és máris elragadta Szegényasszony kicsi gazdagságát.

Sírt-rítt Szegényasszony, rohant Kőszív után, s mikor Kőszív eltűnt előle magas úri házában, odaborult ablaka elé, úgy sírt, úgy zokogott, úgy rimánkodott, hogy megpuhítsa Kőszív irgalmatlanságát.

– Ez az asszonysírás határozottan szebb még, mint a gerlebúgás. Úgy simogatja az ember dobhártyáját. Sírj egy kicsit hangosabban, te szegény asszony, mert én azt igen szeretem hallgatni.

Szegényasszony azonban lassanként abbahagyta a sírást, mert csendes álomba szenderítette a búbánat.

Állt pedig Kőszív palotája előtt három arany ágyúcső.

A szomszédban lakott Aranyszív, annak az aranybirodalmából lopta Kőszív az aranyat, hogy ágyúcsöveket öntsön belőle.

Ezek az ágyúcsövek fölfelé meredeztek az égnek, mert Kőszív a csillagokat akarta lelőni az égről. Mindig azt hajtogatta:

– Én úgy látom, azok a csillagok színaranyból vannak. Ha azok lepotyognak az égről, még gazdagabb leszek.

És már régen el is sütötte volna az ágyúit Kőszív, azonban valami közbejött.

Az jött közbe, hogy három galambpár fészket rakott a három ágyúcsőbe. Aranyszív küldötte őket oda, hogy szép szelíden meghiúsítsa Kőszív terveit.

És csakugyan!

Mikor Kőszív meglátta a három galambfészket, azt mondta:

– Most nem tekerem ki ezeknek a galamboknak a nyakát, hanem megvárom, míg megnőnek a fiókáik. Akkor aztán, mielőtt még repülni tudnának, mozsárba összetöröm őket és milyen nagyon gazdag leszek én!

Az aranygalambok lágy turbékolása ma éjszaka összekeveredett a levegőben a Szegényasszony sírásával. De, amikor az asszony elaludt, a galambok fiókáikkal együtt kiszálltak a fészkükből, feje fölött lebegtek, énekeltek és hívták, vezették őt az aranyerdő felé.

Szegényasszony boldogan követte őket. Teleszedte kötényét az aranyerdő virágaival. Aranyszív nem bánta, hadd szedje le az ő virágait.

És csodálatos! Ezeknek a gyöngyvirágoknak ezüst volt a nyele, arany a csengettyűje és ebben az arany csengettyűben sárga drágakő ragyogott, mint pici kis harangnyelv.

No hát, örült Szegényasszony nagyon.

De nem örült ám Kőszív! Mikor meglátta kora hajnalban, hogy üresek az ágyúcsövek és kiszálltak az aranymadarak, nagyon megharagudott. Jó, hogy nem voltam ott, mert mérgében még engem is agyonvágott volna.

Hamar megtöltötte a három ágyúcsövet puskaporral, mert még néhány csillag ragyogott az égen. De már csak az elsőt tudta kilőni. Az ágyúnak azonban aranyszíve volt és nem bírt a csillagokra lőni. Inkább meghasadt. Amikor pedig meghasadt, nagy robbanás történt: az ágyú darabokra törött, de Kőszív is ezer darabban repült széjjel.

Kőszív halála után Szegényasszony nyugodtan mehetett haza.

Arany gyöngyvirágait a királyné vette meg. Azokból csináltatott magának arany koronát. Olyan szép volt benne, mint a tündérek királynéja. Szegényasszony pedig nem nyomorgott többé. Nagyon gazdag lett és Szegényasszony helyett az lett a neve, hogy Szegények Asszonya. Mert nagyon szerette és mindig segítette a szegényeket.

Bibliai vetélkedő kérdései

Kérdések az Apostolok Cselekedeteiből

1. Ki vette át Júdás helyét az apostolok között?
a) Jusztusz
b) József
c) Mátyás

2. Ki mondta kinek?
a) „Ezüstöm, aranyam nincs, de amim van, azt neked adom..."
b) „Miért ejtette a sátán kísértésbe a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek"
c) „Menjetek, álljatok ki és hirdessétek a templomban a népnek a tanítást erről az életről."
d) „Azt gondolod, hogy érted, amit olvasol?"

3. Párosítsd össze a helyeket a személyekkel!

Fülöp	Damaszkusz
Tabita	Cézárea
Saul	Efezus
Kornéliusz	Szamaria
Apolló	Joppé

4. Rakd időrendi sorrendbe az eseményeket!
a) István megkövezése.
b) A hét diakónus kiválasztása.
c) István beszéde.

5. Ki végeztette ki Jakabot, János testvérét?
a) Saul
b) Heródes
c) A főtanács

6. Folytasd!

Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időket és a korszakokat, amelyeket ..... .

Válasz a Bibliai vetélkedő kérdéseire

Kérdések János evangéliumából

1. Olvasd össze helyes sorrendbe a betűket!
Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött.

2. Rakd sorrendbe!
1-3-2

3. Ki mondta kinek?
1. Jézus Natanaelnek
2. A zsidók Jézusnak
3. Jézus Nikodémusnak

4. Mit mondott Jézus az anyjának a kánai menyegzőn?
2. Mi közünk ehhez, asszony?

5. Kinek a szájából hangzottak el ezek a szavak: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem."
3. Keresztelő János

A válasz az újságban van helyes megfejtése (2005/3. sz.)

1. Hány csapat indult a nagyobb korosztályban a hittanverseny döntőjén? *(11)*
2. Orosz István atya milyen témában tartott lelkigyakorlatot a benei és dédai fiataloknak? *(szerelem, szeretet a Szentírás fényében)*
3. Ha a művészetről van szó, minek a témája kikerülhetetlen? *(a szépség)*
4. Ki tartott április 19-e és 23-a között karizmatikus lelkigyakorlatot Técsőn? *(Margaritha nővér)*
5. Mikor és hol született Joseph Ratzinger, XVI. Benedek pápa? *(1927. április 16-án született a németországi Marktl am Inn-ben)*
6. Honnét indították el húsvétvasárnap azt a feltámadási jelképet, ami végigjárta a Kárpát-medence magyarlakta vidékeit? *(Zamárdiból)*
7. Mi volt a X. Munkácsi Ifjúsági Találkozó mottója? *(Életünk szentmiséje)*
8. Hová vezet valószínűleg XVI. Benedek pápa első nemzetközi útja? *(Hazájába, Németországba, a Kölni Világifjúsági Találkozóra)*
9. Mire ajánlották fel a május 8-án megrendezett jótékonysági koncert bevételét? *(Szegények étkeztetésére)*
10. Hány ajándékot kapunk a bérmálkozásban? *(hét ajándékot)*

A válasz az újságban van kérdései

1. Mit adtak át a munkácsi katolikus líceum végzősei a második osztályosoknak?
2. Hol található Verrocchio mester Krisztust és Tamás apostolt ábrázoló szoborcsoportja?
3. Mit jelent, amikor valakinek azt mondjuk: „szeretlek"?
4. Hányadik alkalommal indul el az Egyházmegyei Teológiai Tanfolyam (FTK) Munkácson?
5. Hány évig vezette Mindszenty bíboros a magyar egyházat?
6. Minek a művészete a szentségimádás?
7. Melyik napon lett volna 85 éves II. János Pál pápa?
8. Hova vezetett Stanislaw Dziwisznek, az új krakkói érseknek első útja Lengyelországban?
9. Ki prédikált a cigánytalálkozó szentmiséjén?
10. A fiatalság nem az Élet egyik szakasza... (Fejezd be a mondatot!)

A rejtvények megfejtéseit 2005. július 1-ig kérjük beküldeni a szerkesztőség címére!

HUMOR

Kovács rákiabál a pincérre:
– Ez felháborító! Nézze, milyen piszkos ez a csésze, amiben a kávémat idehozta!
Mire a pincér:
– Eddig már hatan ittak belőle, és még senki sem panaszkodott…

– Képzeld, anyám azt mesélte, hogy a dédapám megszöktette a dédanyámat.
– Rémes! Ilyen öreg emberek!

– Apa, mi az az eszperantó?
– Egy világnyelv.
– És hol beszélik?
– Sehol.

– Drága Icukám – kérdi a bánatos kérő –, miért nem akar hozzám jönni feleségül?
– Két okból.
– És mi az a két ok?
– Maga, meg egy másik.

– Mit játszotok, gyerekek? – nyit be a szobába a nagymama.
– Orvososdit – hangzik a válasz.
– Jó, jó – bólint a nagymama, majd felpillant a szekrény tetején üldögélő legkisebb unokájára. – Akkor Petike mit keres a szekrény tetején?
– Hát… – vonogatják a vállukat a gyerekek, majd hirtelen kivágják – őt magaslati levegőre küldte az orvos.

– Amikor a kocsira alkudoztunk, ön azt mondta, hogy egyik ámulatból a másikba esem majd, s lám, most be sem indul.
– Na, látja, ez az első.

– Te, Jancsi, mi az a barna folt a jobb arcodon?
– Ez? Egy anyajegy.
– És ez a kék folt bal felől?
– Ez egy apajegy.

Kovács: Tud a felesége főzni?
Szabó: Tudni tud, csak én nem tudom megenni, amit főz.

Börtönőr: Miért van itt?
Elítélt: Tüsszentésért.
Börtönőr: De kérem?
Elítélt: Azzal ébresztettem fel azt az urat, akinél betörtem, és ő rögtön lármát csapott.

A plébános vizsgáztatja a hittanosait.
– Milyen bűnt követett el Ádám?
– Evett a tiltott fa gyümölcséből – feleli Pisti.
– És hogyan büntette meg ezért Ádámot a Jóisten?
– Feleségül kellett vennie Évát…

Két fiatal anyuka dicsekszik egymásnak:
– Az én egyéves kisfiam olyan ügyes, hogy már tud menni.
– Az semmi! Az én hároméves fiam olyan okos, hogy még mindig cipelteti magát.

– Melyik az az állat, amelyik taps közben hal meg?
– ???
– A szúnyog.

Bók
Olyan az alakod, mint egy 17 évesé.
Olyan az arcod, mint egy 16 évesé.
Olyan a bőröd, mint egy 14 évesé.
Ez összesen 47 év.

Nyuszika le akarja kaszálni a füvet a kertjében, de nincs kaszája. Elindul a medvéhez, hogy kölcsönkérje az övét. Közben így morfondírozik: „Mi lesz, ha a medve nem fogja kölcsönadni a kaszát?"
Tesz néhány lépést, közben azt gondolja: „Fösvény a medve. Biztosan nem fogja kölcsönadni". Megy még vagy száz métert, és azt mormolja maga elé: „Biztos, hogy nem fogja kölcsönadni a kaszát." Nyuszika egyre mérgesebb lesz. „Na, majd megmondom én a medvének!" – gondolja dühösen. Mikor odaér a medve házához, berúgja az ajtót és bekiabálja: „Tudod mit, medve? Fordulj fel a kaszáddal együtt!"

A rendőr meglátja a falu betyárját az úton. Rákiszön:
– Jó estét, Jóska!
Mire az felháborodva:
– Én? Libát?

Az egyetemi menzán egy hallgató odaül ahhoz az asztalhoz, amelyiknél egy professzor ebédel. Az rászól a diákra:
– Hallja-e, mióta eszik együtt a hattyú a disznóval?
A diák erre feláll:
– Jó, akkor én továbbrepülök.

Nemsokára vizsgáznia kell ennél a tanárnál, aki felismeri őt, és jól megkínozza különféle kérdésekkel. A végén feltesz még egy kérdést: ha találna egy zsák aranyat és egy zsák értelmet, melyiket választaná?
– Természetesen az aranyat – válaszolja a diák.
– Látja, milyen ostoba maga – csóválja a fejét a tanár, – én bizony az értelmet választottam volna.
– Hát persze, mindenki azt választja, amilye nincs – vág vissza a diák. A tanár erre dühösen fogja a leckekönyvét, és beleírja: „szamár!". A diák kimegy, megnézi az leckekönyvet, majd bekopog a tanár szobájába:
– Elnézést, tanár úr, látom, aláírta, de a jegyet elfelejtette beírni!

Megfejtők

Bibliai vetélkedő

Boda Attila (Beregszász)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Fedeles Krisztina (Munkács)
Kékes Valéria (Nevetlenfalu)
Kovács Ivetta (Ungvár)
Molnár Oszkár (Nagygejőc)
Perduk Viktória (Csap)
Román Bianka (Szürte)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)
Tóth Gergely (Bakos)

A helyes megfejtést beküldők közül *Boda Attila* beregszászi olvasónk nyert könyvjutalmat.
Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Boda Attila (Beregszász)
Bodák Hajnalka (Técső)
Fedeles Krisztina (Munkács)
Kékes Valéria (Nevetlenfalu)
Perduk Viktória (Csap)
Román Bianka (Szürte)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)

Könyvjutalomban *Simon György* munkácsi olvasónk részesült.
Gratulálunk!